

บทนำ

หนาวเหน็บ

กริ่งงง! กริ่งงง!

เสียงโทรศัพท์ที่ดังขึ้นอยู่หลายครั้ง เมื่อไม่มีใครรับ มันจึงเงียบลงไปเอง เพราะไม่อาจดึงความสนใจจากชายหนุ่มชาวเอเชียที่กำลังกอดรัดพิดเหวี่ยงอยู่กับหญิงสาวผมสีน้ำตาลเหลืองบทองที่นอนระทดระทวยอยู่บนเตียงกว้าง เสื้อผ้าของเธอหลุดลุ่ย กระดุมเชิ้ตแขนยาวพอดีสักตัวถูกปลดออกทุกเม็ดจนเผยให้เห็นบราตัวจิ๋วที่เป็นผ้าสีทูลสีดำแทบไม่อาจปิดบังเนินเนื้ออวบอัดและยอดเนินเม็ดสีชมพูชุ่มชื้นที่แทบทะลุเนื้อผ้าออกมา

ขณะที่มือเรียวยาวเริ่มบีบเค้น เคล้าคลึงเนินอกอวบคันมืออย่างจวบจ้วงรุนแรง ยิ่งอีกฝ่ายซู้ดปากพร้อมกับแอนอกตามมือแข็งแกร่ง เขาก็ยิ่งบีบเค้นอย่างเอาใจ ทั้งก้มลงขบเม้มเบาๆ บนยอดเนินด้วยเรียวปากอย่างชำนาญ เมื่อพอใจแล้วจึงปลดตะขอหน้าออกทันทีเพื่อเผยเนินเนื้อขาวละมุนตา ทั้งอวบใหญ่และสู้มือเมื่อมันเป็นอิสระ

พอเขาก้มลงจูบเลาะเต็มยอดสีชมพูสดเธอก็ยิ่งแอนอกซู้ดปากอย่างพอใจ มือใหญ่ป้ายปัดไปตามเรื่อนร่าง เลิกวิ่งกระโปรงสั้นขึ้นมาจนเกือบถึงเอว

เธอกระซิบข้างหูเขาอย่างทำทนาย

“ชิมฉันทิคะ...ฉันรักคุณ”

คนที่ถูกทำทนายหัวเราะหึในลำคอ ยิ้มมุมปากอย่างขำๆ เขาขยับมืออย่างผู้เหนือกว่า เธอร้องครวญครางหนักขึ้นเมื่อเขาไม่ได้ปรานีดังตอนเริ่ม แต่คนได้ร่างกลับชอบใจ แม้จะแอบผิดหวังเล็กน้อยที่เขาไม่ได้ชิมเธออย่างที่คาดหวัง

เจ้าของร่างสูงเพรียวซึ่งมีมัดกล้ามเนื้อสวยงามปลดเปลื้องเสื้อผ้าของเขาออก ในขณะที่เธอเปลื้องชุดตัวเองรอเขาอย่างโหยหาต้องการโดยไม่ละสายตาไปจากเขาที่เปลือยกายที่ละชิ้นด้วยความชื่นชมหลงใหล

ชายหนุ่มตรงหน้ามีเรือนร่างสูงเพรียวไม่แพ้ฝรั่งเลยที่เดียว กล้ามเนื้อทุกส่วนย้วยวนสายตาชวนหลงใหล ใบหน้าหล่อเหลาแบบชาวเอเชียที่เหมาะสมไปหมด ทั้งคิ้วหนาตรงปลายเฉียงขึ้นเล็กน้อย ดวงตาเรียวดุ๊กดิ๊ก จมูกโด่งเป็นสันตรง ริมฝีปากสีแดงระเรื่อที่เธอหลงใหลและอยากให้ริมฝีปากนั้นลองลิ้มชิมความรื่นลับบนเรือนร่างของเธอสักครั้ง แต่คิดอารมณ์สาวก็พลุ่งพล่านไปถึงไหนต่อไหน หากเขาจะทำอย่างที่เธอปรารถนา คิดแล้วหญิงสาวต้องกัดปากระงับความรู้สึก เธออยากถึงความอภิรมย์แรงปรารถนาพร่างพรายในเรียวกปากของเขาเหลือเกิน

ภคจิรายุขยับมือด้วยแรงอารมณ์ที่พุ่งสูง สายตาจ้องมองเรือนร่างเปลือยเปล่าที่ยืนอยู่ปลายเตียงด้วยความเร่าร้อนกระหายรักจากเขา พลังเลื่อนสายตาไปตรงจุดกึ่งกลางเรือนร่างสูงเพรียวตั้งแน่วไปด้วยมัดกล้ามเนื้ออวดสายตา

หญิงสาวเลียริมฝีปากย้วยวน ในขณะที่เขาขึ้นมาบนเตียง เป็นเธอที่คลานเข้าไปหาและเริ่มจูบเขาอย่างหลงใหล ทั้งสองต่างคุกเข่ากอดรัดกั้นอยู่กลางเตียง ภคจิราผละริมฝีปากสวยที่ทาลิปสติกสีแดง

สดออกมา แล้วจูบใช้ชอกคอแกร่ง เลื่อนลงมาที่แผงอกกว้าง ลูบคลำ
เรือนร่างแข็งแรงอย่างคลั่งไคล้ โดยที่ชายหนุ่มเพียงจับศีรษะเธอเบาๆ
ด้วยรู้ถึงความต้องการของอีกฝ่ายดี

ภักจิราทั้งรักทั้งหลงจนแทบจะกลืนกินเขาไปทั้งตัว เธอทั้ง
เร่าร้อนและยั่วววนใจชาย แต่ผู้หญิงทุกคนที่เขาคบก็เป็นแบบนี้ แค่มี
อะไรกับเขาเพียงครั้ง พวกเธอก็มักตามติดและต้องการเขา ประารถนา
เขามากขึ้นเรื่อยๆ จนอยากครอบครองเป็นเจ้าของแต่เพียงผู้เดียว

ที่ว่า...เขาไม่ใช่ผู้ชายที่จะหยุดอยู่ที่ใครเพียงคนเดียว เมื่อผู้หญิง
ทุกคนก็เหมือนกันหมด พวกเธอต้องการทรัพย์สินเงินทองที่เขาปรน-
เปรอให้อย่างเต็มที่ ตีใจและต้องการรสสวาทจากเขา ที่สุดก็เรียกร้อง
ต้องการความรัก และอยากครอบครองเขาเอาไว้เพียงผู้เดียว

และพยายามจะควบคุมเขาให้เชื่อ...เพื่อทำตามที่เขาต้องการ
บางคนถึงกับฆ่าตัวตายหากเขาเลิกคบเธอ ทั้งที่เราต่าง
ตกลงกันแล้วตั้งแต่แรก ว่าหากคนใดคนหนึ่งรู้สึกไม่อินกับการคบหา
ก็มีสิทธิ์ที่จะออกไปจากชีวิตกันและกันโดยไม่มีข้อผูกมัด

มันเป็นเรื่องที่แพร่ๆ กันทั้งสองฝ่าย เพราะเขาไม่เคยคบซ้อน
เมื่อไม่โอเค เขาก็มีสิทธิ์ที่จะถอยห่างออกมา

ภักจิราก็ลงจูบปรમેศวรที่กล่อมท้องเป็นลอนสวย เลื่อนลงไป
เรื่อยๆ อย่างหลงใหล เขาเกร็งตัวเล็กน้อยขณะปล่อยให้เธอบอกรักเขา
ด้วยเสียงปากที่ทาลิปสติกสีแดงสด ดูเซ็กซี่จนเขาอารมณ์พลุ่งกับรสรัก
กามาที่เธอปรนเปรอให้เขาอย่างหิวกระหาย

เขาปล่อยให้หญิงสาวทำตามใจต้องการจนอิม้หน้า และปรน-
เปรอเธอด้วยมือไม้ที่เคล้นคลึงฟอนพื้นเรือนกายเธอไม่หยุด ปรમેศวร
ผลัดเรือนร่างเพรียวบางแล้วปลดปล่อยเธอจนหญิงสาวสุขสม หมด
เรี่ยวแรงหลับตาพริ้มด้วยรอยยิ้มพึงพอใจ

ชายหนุ่มปลดปล่อยตัวเองไปพร้อมๆ กับเธอ แต่เรี่ยวแรงไม่ได้ลด

น้อยถอยลงไปสักนิด เขามองหญิงสาวที่นอนหลับตาบนที่นอนกว้าง แล้วหันหลังเดินเข้าห้องน้ำไปอาบน้ำชำระร่างกาย

ร่างกายสูงใหญ่เบาโหวงจากการปลดปล่อยกามารมณ์ แรกๆ เขาก็รู้สึกตื่นเต้นเร้าใจไปกับรสเสน่หาของภักจิรา แต่แค่ไม่กี่ครั้ง เขาก็เริ่มเบื่อ และไม่ได้รู้สึกสุขสม อิมเอมใจไปกับบรรทัดที่มีร่วมกัน เขาเพียงแค่ว่าปลดเปลื้องร่างกาย ซึ่งจะมีกับผู้หญิงคนไหนก็ได้ แต่มันเหมือนขาดบางสิ่งบางอย่างที่เขาเองก็ไม่ว่าคืออะไร

ไม่มีใครทำให้เขารู้สึกอิมเอมใจ อบอุน หัวใจฟูฟ่องล่องลอยได้เลยสักครั้ง

ทำไมเขายังรู้สึกหนาวเหน็บทั้งที่อยู่ในอ้อมกอดของภักจิราหรือใครต่อใคร

ร่างกายเร่าร้อน แต่หัวใจกลับเย็นยะเยือก ด้านซาจนเกินจะทานทน

ปรเมศวร์ปล่อยให้สายน้ำอุ่นจากฝักบัวอาบรดเรือนร่างเปลือยเปล่าเพื่อคลายความหนาวเหน็บในใจ ทั้งที่รู้ดีว่ามันไม่เคยทำให้หายได้เลยสักครั้ง...

หนาวหัวใจ

ชายสูงวัยวางโทรศัพท์ลงบนแป้นซึ่งอยู่บนโต๊ะทำงานในห้องหนังสือ เมื่อโทร. หาลูกชายคนโตแต่ไม่มีการตอบรับ เขามองนาฬิกาบนผนังห้องซึ่งเป็นเวลาแปดโมงเช้า เวลาที่อเมริกาน่าจะยังไม่ตึกนักเมื่อมันช้ากว่าไทยประมาณ 11-12 ชั่วโมง ประเมศร์คงกำลังยุ่ง จึงไม่ได้รับโทรศัพท์ เดียวสักครู่คงโทร. กลับมา

ปัญญารู้สึกผิดค่อนข้างมากที่มอบภาระทุกอย่างให้ลูกชายคนโต ผู้ไม่ได้เป็นแม่แต่เลือดเนื้อเชื้อไขของตัวเอง แต่เป็นหลานทางฝั่งภรรยาที่พ่อแม่แยกทางกัน ต่างฝ่ายต่างมีคนใหม่ และมีลูกใหม่ เมื่อมีสิ่งใหม่ สิ่งเก่าๆ อย่างเด็กชายวัยสามขวบจึงถูกเมินเฉย เพราะคนของพ่อและคนของแม่ไม่ต้องการเขาอีก

ไปอยู่กับพ่อได้แค่ปีแรกก็ถูกแม่เลี้ยงรังเกียจตบตีกลั่นแกล้งสารพัด ด้วยไม่ยอมได้ส่วนเกินที่มาเป็นภรรยา โดยพ่อแท้ๆ ไม่เคยปกป้อง เพราะทั้งรักทั้งหลงเมียใหม่และลูกใหม่ เมื่อเมียไม่ต้องการเขาจึงพาลูกไปทิ้งให้อดตีตภรรยา

เหมือนหนีเสือปะจระเข้ เด็กน้อยยิ่งเจอสิ่งเลวร้ายเลวทรามหนักกว่า จนเขาและภรรยาไม่อาจทนเฉยอยู่ได้ทั้งที่มีลูกชายอยู่แล้วหนึ่งคน เมื่อกมลเป็นผู้เป็นยายเด็กน้อยร้องไห้โทร. หาลูกสาวคนโตเพื่อขอ

ความช่วยเหลือ เด็กชายตัวน้อยถูกพ่อเลี้ยงที่อายุน้อยกว่าแม่ทูปตีจนต้องเข้าโรงพยาบาล โดยแม่แท้ๆ รู้เห็นเป็นใจ พยายามบอกว่าลูกชายตกบันได แต่เด็กไม่เคยโกหก

พอไปถึงโรงพยาบาลเล็กๆ แห่งหนึ่งในย่านชุมชนแถวชานเมือง ปรากฏทิพย์และแม่ยายของเขาก็ถึงกับปล่อยโฮออกมาเมื่อเห็นสภาพหลานตัวน้อยในห้องฉุกเฉิน เด็กชายตัวเล็กผอมบางสวมเสื้อผ้าเก่า เก็บรวบรวมกองผ้าขี้ริ้ว ข้อแขนข้อขาเล็กจ้อยรวบรวมจะหักลงคามือเมื่อเอื้อมมือไปจับต้อง แผลเล็กแผลน้อยทั้งเก่าและใหม่ที่เห็น ทำให้สองแม่ลูกสะอื้นในอก

ตอนนี้เด็กน้อยปลอดภัยแล้ว แต่เพราะฤทธิ์ยาและอาการบาดเจ็บ บอบช้ำทั้งร่างกายและจิตใจ เขาจึงหลับลึกยังไม่ตื่นขึ้นมา ระหว่างนี้ทางโรงพยาบาลกำลังรอกการตัดสินใจของผู้ปกครองเด็กว่า จะเอาอย่างไรต่อ เพราะทางแพทย์ต้องการให้เด็กอยู่โรงพยาบาลสักสองคืนเพื่อดูอาการและรักษาบาดแผลที่เกิดขึ้น

ทว่าสองสามีภรรยากลัวว่าจะเป็นพิรุณให้หมอล้างตำราวจได้ รวมถึงต้องใช้เงินในการดูแลรักษาที่ตนเองไม่มีจ่าย ปรารถนาคิดอะไรไม่ออกจึงโทร. หามารดาที่เปิดร้านอาหารตามสั่งเล็กๆ อยู่แถวฝั่งธนบุรี คนเป็นแม่รีบปิดร้านเพื่อจะออกมาหาหลานทันที พร้อมกับโทร. หาลูกสาวคนโตที่เป็นคนมีน้ำใจ และสามีก็พอมีฐานะจากการแบ่งมรดก ทั้งเงินทองและรับช่วงต่อกิจการโรงแรมขนาดกลางย่านใจกลางเมืองจากครอบครัว

เมื่อบิดาของสามีเสียชีวิตด้วยโรคชรา นายปัญญาจึงดูแลมารดาด้วยความรักและกตัญญู ส่วนปรากฏทิพย์ ลูกสาวที่น่ารักของเธอก็ดูแลแม่สามีอย่างดี จนอีกฝ่ายรักเมตตา ยกเครื่องเพชรเครื่องทองเก่าแก่ให้สะใภ้เกือบทั้งหมด โดยส่วนหนึ่งได้ยกให้ปานใจลูกสาวคนเล็กไปแล้วตอนแต่งงานกับนายชัชยันต์

แล้วก็เป็นไปตามที่กมลาคิด ลูกสาวคนโตเป็นคนที่มีน้ำใจ เมื่อเธอโทร. หาอีกฝ่ายก็รื้อนรณ สอบถามด้วยความห่วงใยหลาน บอกเพียงว่าให้แม่รอที่บ้าน ตัวเองจะมารับแล้วเดินทางไปพร้อมกัน

การที่ต่างคนต่างแต่งงานแยกย้ายไปทำมาหากิน พี่น้องจึงไม่ค่อยได้ติดต่อกันมากนัก ปรากฏพิภย์ไม่คิดเลยว่าหลังจากเลิกร้างกับสามีคนแรก น้องสาวจะปล่อยชีวิตให้ตกต่ำขนาดนี้

ที่เป็นเช่นนี้ล้วนแต่เป็นน้องสาวที่ทำตัวเอง แต่งงานแล้วยังติดเพื่อน พวกกันไปเที่ยวจนติดผู้ชายที่อายุน้อยกว่าในฉบับ เอาเงินเดือนที่ผัวให้ไปปรนเปรอผู้ชาย ผัวจับได้ก็ต้องเลิกร้างกัน แถมไม่ได้จดทะเบียนสมรส ผู้ชายทำงานดีในบริษัทก่อสร้างมีทรัพย์ก็หาเมียใหม่ มีลูกใหม่สร้างครอบครัวกับผู้หญิงที่ทั้งสาวกว่าและรวยกว่า เรื่องอะไรเขาจะมาทนใช้ชีวิตกับผู้หญิงหย่าขาดไม่รักดีแบบปรารธนา

‘นา แกนี่มันเลวจริงๆ แกเห็นผัวดีกว่าลูกแท้ๆ ของตัวเองได้ยังไง แถมปล่อยให้ผัวทำร้ายลูกจนเจ็บปางตายแบบนี้’ ปรากฏพิภย์เปิดฉากด่าน้องสาวทันทีที่ทั้งที่น้ำตายังคลอด้วยความสงสารหลานชาย หลังจากได้คุยกับหมอลแล้วจึงเดินออกมาเคลียร์กับน้องสาวผู้ไม่เอาไหน

‘พี่ปราง ก็บอกแล้วไงว่าไปปลามันตกบันได ไม่มีใครทำอะไรทั้งนั้น’ คนน้องยังปากแข็งทั้งที่หลักฐานเห็นอยู่ทันที

‘ใช่ เด็กมันชน ไปเล่นโน่นนี่ก็หกล้มบ้างอะไรบ้าง คราวนี้ก็คือด้านจนตกบันได’ วีระ ผัวใหม่ของปรารธนารีบสนับสนุนคำพูดเมียทันที สายตาลอกแล่กอย่างพวกวัวสันหลังหระ

‘สารเลวทั้งผัวทั้งเมีย ฉันจะแฉ้ความเอาเรื่องพวกแก ดูซิว่าตำรวจจะเชื่อพวกแกไหม’ ปรากฏพิภย์เลือดขึ้นหน้า โมโหจนมือไม้สั่นด่าทอทั้งน้องสาวทั้งผัวใหม่ของน้องอย่างสาดเสียเทเสีย

‘ไปปลามันลูกฉัน ฉันจะทำยังไงกับมันก็ได้’ ปรารธนายังไม่สำนึก แถมยังปากดีเถียงพี่สาวฉอดๆ ไม่เกรงใคร ทั้งที่มีกมลเยินหัว

ได้อยู่ทั้งคน

คนเป็นแม่จึงได้แต่เสียใจและโทษตัวเองที่เลี้ยงลูกไม่ดีพอ เพราะตามใจกันมาตั้งแต่เด็กด้วยเห็นว่าขาดพ่อ สามีเธอเสียชีวิตจากอุบัติเหตุหลังจากเธอคลอดลูกคนที่สองได้ไม่นาน ทั้งแม่และพี่สาวที่อายุห่างกันห้าปีจึงทั้งรักและเอาใจ แทนที่จะตอบแทนความรักของพี่สาวและแม่ อีกฝ่ายกลับเอาเปรียบพี่สาวต่างๆ นานา เอาแต่ใจตัวเอง และคบเพื่อนไม่ดี เรียนก็ไม่จบ เพราะหนีไปทางเที่ยวเตร่ หนีเรียนจนถูกไล่ออก

ปรารภนอนอยู่บ้านช่วยแม่เสิร์ฟอาหารไปวันๆ ขโมยเงินแม่ไปเที่ยวบ้าง กมลา ก็ทำเอาหูไปนาเอาตาไปไร่ กลัวลูกจะเติลดินหนีออกจากบ้าน แต่ก็ยังเกิดเรื่องเพราะเจ้าหล่อนท้องกับธนา ชายหนุ่มที่อายุมากกว่าหลายปี จากการไปเที่ยวและเจอกันไม่กี่ครั้ง ฝ่ายนั้นจึงรับผิดชอบด้วยการแต่งงานอยู่กินกัน

‘นั่งชิว หลงผัวจนไม่ลืมหูลืมตา ทำไม่ไม่รู้จักรักลูกตัวเอง’ ปรางทิพย์ชี้หน้าน้องสาวมือสั้นระริก เสียงที่เปล่งออกไปแม้ไม่ดังนัก แต่เต็มไปด้วยความเสียใจผิดหวังในตัวน้องสาวมากมาย

‘ไอ้ซี พี่มันคนดี เรียนก็เก่ง ได้ผัวก็ทั้งหล่อทั้งรวย แต่ไม่เคยเอามาจูนใจแม่กับน้อง’ ปรารภนายยังคงลามปาม ต่อว่าพี่สาวด้วยความอิจฉาริษยา

เพราะปัญญาที่ทั้งหล่อทั้งรวย บังเอิญผ่านมากินอาหารตามสั่งที่ร้านของกมลา ทั้งที่ปรารภนายเจอเขาก่อนและได้พูดคุยกันบ้างเมื่อเขาสอบถามข้อมูลที่ดินสวยๆ แถวฝั่งธนบุรี กระทั่งวันหนึ่งเขาได้เจอกับปรางทิพย์ ปัญญาก็ไม่สนใจเธออีกเลย เขาเที่ยวมาเที่ยวไปตามจีบจนกระทั่งพี่สาวเธอยอมรักรัก และขอปรางทิพย์แต่งงานออกเรือนไปอยู่กินอย่างมีความสุข

ทั้งที่เธอสาวกว่า สวยกว่า ทำไม่ปัญญาจึงเลือกปรางทิพย์...

‘ไม่นะลูก แม่ปรางส่งเงินมาให้เราทุกเดือนตั้งแต่แต่งงานออก
เรือนไป เงินที่เราใช้อยู่ทุกวันนี้ก็เป็นของแม่ปรางด้วยส่วนหนึ่ง’ กมล
ต้องเอ่ยแทรกด้วยรู้สึกละอายใจต่อลูกเขยที่แสนดี ผู้ไม่เคยทอดทิ้ง
แม่ยายให้ลำบาก

‘ไม่ต้องมาพูดเรื่องอื่น ตอนนี้แแก่จะเอาอย่างไรกับเจ้าปลา’

‘ก็ต้องเอามันกลับบ้าน พี่สงสารมันนักก็จ่ายเงินค่ารักษาให้
หลานสิ’ พอพูดถึงเรื่องเงินทอง ปรารณาก็เสียงอ่อนลง

‘ฉันจ่ายให้อยู่แล้วละ แต่ฉันจะเอาปลาไปอยู่ด้วย’ ปรางทิพย์
ตัดสินใจแล้วเอ่ยออกมาโดยพลัน พร้อมกับหันไปมองหน้าสามีราวจะ
ขอความเห็นและกำลังใจ

หากปล่อยหลานตัวน้อยกลับไปอยู่กับพ่อเลี้ยงและแม่สารเลว
แบบนี้ เจ้าปลาคงไม่พ้นเป็นที่รองมือรองเท้าของพวกจิตใจต่ำทราม
และคงไม่มีโอกาสรอดเหมือนคราวนี้

อย่างไรเธอก็จะทำทุกอย่างเพื่อให้ได้หลานมาอยู่กับตนเอง...

ปัญญาเอื้อมมือไปจับกระชับมือเรียวของภรรยาพลางพยักหน้า
ว่าเขาสนับสนุนเธอ แค่มองตาก็มารู้แล้วว่า เขาและเธอใจตรงกันโดยไม่
ต้องเอื้อนเอ่ยคำใดออกมา

ท่าที่เช่นนี้ยิ่งก่อเกิดความริษยาขึ้นในใจคนแบบปรารณานจน
ต้องร้องเฮอะออกมาด้วยสีหน้าเหยียดหยัน เหยียดทั้งสองคนที่รักกัน
เหลือเกิน และเหยียดตัวเองที่ไม่เคยได้รับสิ่งดีๆ เหมือนพี่สาว เธอไม่
เคยชนะพี่สาวได้เลยสักครั้ง...

‘ฮึ คิดว่าอยากจะทำอะไร ก็เอาไปได้ง่ายๆ จั๊นเหรอ’ ปรารณานที่
หรีตาคิดคำนวณดูแล้ว งานนี้ไ้ปลาจะกลายเป็นตัวเงินตัวทองให้เธอ
ได้อย่างดี เพราะรู้ว่าพี่สาวเป็นคนใจอ่อนและรักเด็ก

‘นั่งซั้ว นี่แแก่ยังกล้าพูดแบบนี้ออกมาได้อย่างไร แแก่ยังเป็นคนอยู่
มั๊ย’ ปรางทิพย์ปรี่เข้าไปจะตบน้องสาวอย่างเหลืออด นอกจากไม่มี

จิตสำนึกของความเป็นแม่คนแล้ว มันยังกล้าเอาลูกมาต่อรองกับเธอ
‘ตัวพี่รายนักไม่ใช่เหรอ อยากได้มันไปเลี้ยงก็จ่ายมาสิ’

‘เลว!’ พุดได้แค่คำเดียวสำหรับน้องสาวที่เธอรัก น้องน้อยที่เฝ้า
พุ่มพริกเอาไว้ ช่วยแม่กล่อมเกลี้ยงเลี้ยงดูกันมาราวกับนางฟ้านาง
สวรรค์ แต่ดูรางวัลสำหรับความรักนี่สิ

กมลมาถึงกับพุดอะไรไม่ออก ต้องนั่งลงบนโต๊ะอย่างหมดแรงกับ
คำพุดไม่รู้ผิดชอบชั่วดีของลูกสาวคนเล็ก ลูกท้องเดียวกัน เลี้ยงดูมา
คล้ายกัน แต่ทำไมคนสองคนถึงได้ต่างกันราวฟ้ากับเหว คิดแล้วก็
น้ำตาไหลออกมาอย่างหุดหู่

‘ได้ ผมจะจ่ายให้เอง แต่มีข้อแม้ว่าคุณห้ามเข้ามายุ่งเกี่ยวกับ
ปลาอีก’ เป็นปัญญาที่เอ่ยออกมา ส่งผลให้ภรรยาหันไปมองอย่าง
ชาบซึ้ง ในขณะที่สองผิวเมียจิตใจหยาบช้า แวตาลูกวาบด้วยความ
โลภ

‘ฉันต้องการห้าแสนแลกกับไอ้ปลา แล้วก็ห้ามแจ้งความ...’

ปรางทิพย์กำลังจะเอ่ยต่าน้องสาว แต่ปัญญารั้งเอาไว้ เขารู้ดีว่า
ภรรยาอยากจะแจ้งความเอาเรื่องผัวเด็กของน้องสาวให้ได้ แต่คนเป็น
น้องสาวก็ช่างอะไร รักผัวจนไม่ลืมหูลืมตา ยึดติดกับต้นหาราคะจน
ไม่สนใจไยดีเลือดเนื้อเชื้อไขของตัวเอง เด็กตัวเล็กขนาดนี้มันยังทำร้าย
ทุบตีได้ลงคอ จิตใจมันทำด้วยอะไร ดูท่าทางแล้วคงไม่ใช่แค่เมาเหล้า
แต่คงเป็นยาบ้าที่พากันเสพทั้งผัวทั้งเมีย

นี่มันนรกชัดๆ หากปล่อยให้เด็กอยู่ในสภาพแวดล้อมและคน
แบบนี้ ต่อให้รอดชีวิต เจริญเติบโตขึ้นมา หลานชายก็คงจะกลายเป็น
เด็กติดยาและไม่มีอนาคต

ปัญญามองสภาพแก้มตอบ แก้วตาไม่สุกใส ริมฝีปากแห้งคล้ำ
ผิวพรรณไม่เปล่งปลั่งตามวัย เขาก็เบ้าปากอย่างระอาบนสมเพศสำหรับ
คนแบบนี้ เงินเท่านั้นที่จะแก้ปัญหามันทุกอย่างได้

‘ตกลง ผมจะจ่ายให้ตามที่คุณต้องการ แล้วนายของผมนจะเป็นคนไปจัดการเรื่องทั้งหมด ส่วนตอนนี้ผมกับปรางจะรับตัวปลากลับไปด้วยเลย...หวังว่าต่อไป เราคงไม่ต้องเจอเจอกันอีก’ ปัญญาเอ่ยออกมาเสียงเย็นชา สายตาคมกริบกวาดมองผิวเมียด้วยแววรั้งเกี่ยวชัดเจน

วาระที่มีท่าทีกร่างๆ ในคราแรกรีบหลบไปอยู่ด้านหลังเมีย ด้วยเกรงสายตาที่เต็มไปด้วยความทรงอำนาจและเอาจริง แถมร่างกายสูงใหญ่แม้จะมีความล้าจากผิวกายและการแต่งตัว แต่ก็น่ากลัวว่า มันจะไม่ใช่แค่หนุ่มเจ้าสำอาง หากเกิดต่อยตีกันขึ้นมา เขาคงสู้มันไม่ได้

พอปัญญายื่นคำขาดให้ปรารณาเลิกมาข้องเกี่ยวกับเด็กน้อยอีก สองสามีภรรยาที่รีบพากันออกจากโรงพยาบาลไป โดยก่อนไปยังไม่วายหน้าด้านขอเงินล่วงหน้าติดกระเป๋าไปด้วย เขาก็ยอมจ่ายให้ไปแต่โดยดี เพื่อที่ทั้งสองจะได้ออกไปจากชีวิตเด็กและภรรยาของตน เขารักปรางทิพย์มาก และไม่ต้องการให้มีสิ่งใดมาทำให้ชีวิตของเขามัวหมอง

ปรางทิพย์เข้าไปคุยกับหมออีกครั้งเพื่อจะย้ายหลานตัวน้อยไปรักษาที่โรงพยาบาลอีกแห่ง ซึ่งเป็นโรงพยาบาลที่ครอบครัวของปัญญาทุกคนเข้ารักษาเป็นประจำ

การดำเนินเรื่องเป็นไปอย่างราบรื่นและรวดเร็วเมื่อเงินถึง เด็กชายปลาได้เข้าไปอยู่ในโรงพยาบาลอีกแห่ง โดยมีปรางทิพย์ดูแลสลับกับกมลลาในตอนกลางวัน และจ้างพยาบาลพิเศษอยู่เฝ้าในตอนกลางคืน ส่วนลูกชายแท้ๆ อายุสองขวบมีพี่เลี้ยงคอยดูแลอยู่ที่บ้าน และคนเป็นแม่กลับไปอยู่ด้วยทุกคืน กมลลาปิดร้านอาหารตามสั่งไปช่วยดูแลหลานชายด้วยความสงสาร เด็กชายปลาอยู่รักษาตัวที่โรงพยาบาลหนึ่งสัปดาห์ อาการก็ดีขึ้นและกลับบ้านได้

เด็กน้อยรู้สึกเหมือนว่าตนเองฝันไป เมื่อจู่ๆ ก็มีทั้งพ่อและแม่ที่

ดีต่อเขา บ้านใหญ่โตสุขสบาย มีคนรับใช้และพี่เลี้ยง ที่สำคัญยังมีน้องชายน่ารักแถมขี้ขลาด ผิวชาวละเอียตราวกับตุ๊กตาให้เขารักและหวงแหนจริงๆ แล้วโลกนี้ไม่ได้ใจร้ายอย่างที่คิด ตอนนี่เขาเหมือนได้เกิดใหม่อีกครั้ง...

ระหว่างนั้นปัญญาก็เป็นคนจัดการทุกอย่าง เขาส่งทนายความไปดูแลเรื่องทั้งหมดกับสองผิวเมียไร้จิตสำนึก เพื่อรับเลี้ยงเด็กชายมาเป็นลูกบุญธรรม ใช้นามสกุลของเขาอย่างถูกต้องตามกฎหมาย เขาและภรรยาต่างก็ให้ความรักความเมตตาารวกับลูกแท้ๆ อีกคน

ฝ่ายปรางทิพย์นั้นไม่มีข้อกังขาใดๆ

ทว่ากับตัวเขาเองแม้จะให้ความรักความสงสารก็จริง แต่ก็รักได้ไม่เท่าลูกชายแท้ๆ อย่างปรมัตต์

ทุกสิ่งทีสร้างมาก็เพื่อปรมัตต์...ไม่ใช่ปรเมศวร์

เด็กชายที่เขาเปลี่ยนชื่อให้คล้องจองกับลูกชายแท้ๆ และใช้นามสกุลของเขา

ปรเมศวร์ ฉัตรแก้ว

เขาเคร่งครัดและสั่งสอนให้ปรเมศวร์แข็งแกร่ง แต่กลับไม่ได้มอบความรักความอบอุ่นในแบบพ่อลูก จึงทำให้ลูกชายคนโตเย็นชาไร้หัวใจ

เด็กคือผ้าขาว เขาน่าจะทำให้ดีกว่านี้กับเด็กที่ขาดความรักและถูกรังเกียจจากพ่อแม่แท้ๆ

ปัญหาหยิบภาพถ่ายของปรเมศวร์และข้อมูลจากคนของเขาที่แทรกตัวอยู่ในโรงแรมเครือนิวยอร์กขึ้นมาดู เจ้าเด็กคนนั้นทำงานดีไม่มีที่ติ แถมทำได้ยอดเยี่ยมด้วยซ้ำ แต่ในเรื่องส่วนตัว มันยังคงเที่ยวเตร่ปาร์ตี้กับเพื่อนฝูงเช่นเดิม โดยเฉพาะเรื่องผู้หญิงที่เปลี่ยนหน้าไม่ซ้ำ

ชายสูงวัยถอนหายใจ เขาไม่อยากเคร่งครัดอะไรกับเจ้าลูกชายคนนี้อีกแล้ว หากไม่ได้ทำให้งานเสียหรือทำให้ใครเดือดร้อน เขาก็จะ

ทำเป็นปิดตาข้างหนึ่งเหมือนไม่รู้ไม่เห็นอะไร คอยมองอยู่ห่างๆ เพราะต่างก็โตเป็นผู้ใหญ่กันแล้ว

คิดอะไรเพลินๆ เสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้น เขาหยิบหูโทรศัพท์ขึ้นมา แล้วกรอกเสียงลงไป

“ว่าไง เจ้าลูกชาย ทำไมไม่รับสายพ่อ”

“ก็ผมยุ่งอยู่นี้ครับ”

“งานหรือผู้หญิงล่ะ”

“อ้อโฮ คุณพ่อมีตาที่สามหรือเปล่าครับเนี่ย ฮ่าๆ” เสียงปรเมศวร์ สดใสตามสายทันทีที่ถูกดักทางได้เหมือนตาเห็นของผู้เป็นพ่อ

“กลับบ้านเราได้แล้วนะ” แต่คนเป็นพ่อไม่ได้หัวเราะตาม เขาทำเสียงจริงจังในสิ่งที่ต้องการจะคุยตั้งแต่แรกที่โทร. หาลูกชายคนโต

“คุณพ่อ...” คนปลายสายส่งเสียงเบาหวิวออกมาอย่างลึมตัว
“อ่า...แล้วทางนี้เล่าครับ”

“พ่อจะส่งคนไปดูแลแทน ส่วนทางนี้...กลับมาคุยกัน”

“ครับ แล้วจะให้ผมกลับเมื่อไหร่ ผมจะได้เคลียร์ทุกอย่าง” ทั้งเรื่องงานและผู้หญิงปรเมศวร์คิดในใจ ไม่อาจเอ่ยออกไปได้ เพราะบิดาเป็นคนรักเดียวใจเดียว แม้จะมีหญิงสาวสวยมาเสนอตัวก็ไม่เคยวอกแวก กระทั่งเด็กสาวคราวลูกที่เสียมีเงินทั้งหลายแอบกินกันลับๆ คนเป็นพ่อก็ไม่เคยข้องเกี่ยว การพูดคุยกับผู้คนเหล่านั้นก็เพียงแค่ทางธุรกิจ แล้วรีบกลับไปหาภรรยาคนเดียวของท่าน

“เดือนหน้าไหม้ย สำหรับการเคลียร์ทุกอย่าง” เสียงบิดาหนักแน่นจนเขาแปลกใจ แม้จะคิดเช่นนั้น แต่ก็ไม่กล้าถามอะไรออกไป เขามีหน้าที่ทำตามคำสั่งของพ่อเท่านั้น

“ครับ” เขารับคำสั่งเสียงหนักใจอยากถามถึงน้องชาย แต่ก็เกรงจะทำให้บิดาเสียใจ

“แค่นี้ล่ะ” ปัญญาจบบทสนทนาเรียบง่ายเช่นทุกครั้ง ก่อนจะ

วางสาย แต่นึกอะไรบางอย่างขึ้นมาได้จึงเอ่ยออกไป “พ่อรักแคะบ๊อ”

คลิก...เสียงวางสายจากคนทางโน้นที่อยู่ไกลอีกทวีปดังมาเข้าหู
เรียกสติคนที่ยังแนบหูไว้กับโทรศัพท์ค้างอยู่

“พ่อ...” ประเมศวร์เรียกอีกฝ่ายเสียงเบาหวิว หัวใจพองโตขึ้นมา
เขาไม่เคยได้ยินคำ ‘รัก’ นี้จากคนเป็นพ่อเลยสักครั้ง พ่อที่ไม่ใช่
พ่อแท้ๆ แต่ก็ให้ความเมตตาและให้ชีวิตใหม่แก่เขา พ่อที่มีบุญคุณท่วม
หัวจนเขายอมทำทุกอย่างเพื่อให้ท่านพอใจ

และรักเขาให้ได้สักนิดเหมือนที่น้องชายได้รับ...

คนทางเมืองไทยวางสายโทรศัพท์ไปแล้ว แต่ชายหนุ่มยังคงยิ้มนั่ง
อยู่เช่นนั้น และอยากพูดคำนี้กับคนเป็นพ่อบุญธรรมสักครั้งในชีวิต

“ผมก็รักพ่อครับ”

หญิงสาวยืนน้ำตาคลออยู่หน้าโรงแรมของชายหนุ่ม เธอเพิ่ง

ถูกอีกฝ่ายบอกว่าจะต้องกลับเมืองไทยในเดือนหน้าและไปอยู่ถาวร
ภักฉิราฐู้ดีว่าการบอกเล่าแบบนี้หมายถึงการบอกเลิกนั่นเอง เขาช่าง
เย็นชาและไร้เยื่อใยมากกว่าที่เธอคาดคิด ทั้งที่เพิ่งจะมีสัมพันธ์อย่าง
ถึงพริกถึงขิงไปเมื่อครู่

คนแบบประเมศวร์ที่ใครๆ เล่าลือว่าเลือดเย็น แต่เธอกลับไม่เคย
เชื่อ และมั่นใจในตัวเองว่าจะเอาเขาอยู่ และมันช่างทำลายเหลือเกิน

ทว่าวันนี้ เธอได้รู้ซึ่งแล้วว่า เขาเลือดเย็นจับใจ สีหน้าท่าทางที่
แสดงออกก็แสนจะราบเรียบ ไม่บ่งบอกถึงความเสียใจหรือเสียตาย
ความสัมพันธ์แม้เพียงนิด เป็นเธอเสียอีกที่แทบจะหวิดรั้งออกมา แต่
ต้องระงับจิตใจและพยายามรักษากิริยาเอาไว้ เพราะรู้ดีแก่ใจว่าตนเอง
ไม่มีสิทธิ์ที่จะทำแบบนั้น สิ่งที่เกิดขึ้นคือความสัมพันธ์ภายใต้การไม่
ผูกมัดที่เคยตกลงกันไว้

แต่กระนั้นภักฉิราฐก็ร้องให้ออกมาด้วยความรู้สึกไม่อยากสูญเสีย

เขาไป และคาดหวังว่าเขาจะปลอบโยนหรือใจอ่อนลงบ้าง

ปรเมศวร์ทำแค่เพียงยิ้มปลอบไม่เอ่ยคำใด เป็นเธอที่โหมเข้ากอด เขาเอาไว้แน่น แต่สุดท้ายก็ต้องยอมถอยออกมาเมื่อเขายังคงเฉยเมย

‘ภาคไม่เห็นว่าการที่คุณจะกลับไทย ทำไม่ต้องไม่ให้ภาคมาหาคุณด้วย ภาครักคุณนะคะเมศวร์’ เธอเช็ดน้ำตาออกเมื่อรับรู้ว่ามีน้ำตาไม่อาจเรียกความสงสารจากคนตรงหน้าได้

‘ภาค...’ ชายหนุ่มเรียกเธอด้วยน้ำเสียงอ่อนใจนิดๆ คิ้วเริ่มขมวดเมื่ออีกฝ่ายเข้าชี้ ‘ผมต้องเตรียมตัวและเคลียร์งานที่นี้ให้หมดก่อนบินกลับไทยนะครับ เพราะคนที่เข้ามาบริหารดูแลต่อจะได้ไม่ผิดพลาด คุณก็น่าจะรู้’

‘ภาคเข้าใจค่ะ แต่ภาคอยากมาหาคุณ มันบ่บับเกินไปได้คะ นะคะ ให้ภาคมาหาคุณบ้าง’ เธอยังคงอดอ้อนเขา แต่กลับยิ่งทำให้ปรเมศวร์หงุดหงิด

‘เราคุยกันตั้งแต่แรกแล้วนี่ครับ เรายังเป็นเพื่อนกันได้ เธอเป็นว่าถ้าผมเคลียร์งานเสร็จ เราค่อยเจอกัน แต่ไม่ใช่ที่นี้’ เขาต้องการเคลียร์ทั้งงานและคน แต่ก็ไม่อยากตัดรอนกันมากเกินไปนัก

‘ได้สิคะ ฉันภาคกลับก่อนก็ได้’ เห็นเขาอ่อนใจแล้ว เธอก็ยอมถอยไปตั้งหลัก อย่างน้อยก็ไม่ใช่การตัดสัมพันธ์แบบเด็ดขาด เธอมั่นใจว่าสันดานผู้ชายหากต้องการขึ้นมาก็ต้องคว้าเอาไว้ และเมื่อวันนั้นมาถึง เธอจะเป็นฝ่ายได้เปรียบ

‘ครับ...’ เขายิ้มให้เธอเล็กน้อยแบบขมขื่นๆ

‘ขอบคุณนะคะ’ เธอเขย่งเท้าขึ้นไปจิบแก้มเขาด้วยรอยยิ้มทั้งน้ำตายังคลอ ‘ห้ามผิดสัญญา นะ ภาคจะรอค่ะ’

ภาคจิราผละออกไปหยิบกระป๋องจากโต๊ะเตี้ยหน้าโซฟา แล้วหันมาโบกมือบายบายให้เขา ด้วยรู้ว่าปรเมศวร์ไม่ชอบให้ใครเข้าชี้มากนัก เมื่อก็เขาก็เริ่มหงุดหงิดบ้างแล้ว

เธอไม่ยอมแพ้หรอก...ในเมื่อเขาเคยชอบเธอจนถึงกับมีอะไรกัน
อย่างลึกซึ้ง ผู้ชายแบบปรเมศร์อาจมีอะไรบางอย่างที่เธอไม่รู้ซ่อนอยู่ในใจ
ปมที่เขาหาทางแก้ไม่ออก และเธอจะเป็นคนแก้มันเอง แค่ทำให้
เจอเท่านั้น...

ภคจิรายกมือปาดเช็ดน้ำตาอย่างรวดเร็วพร้อมรอยยิ้มปลอมบใจ
ตัวเอง พลางเดินสะบัดหน้าไปทางลานจอดรถของโรงแรมที่ปรเมศร์
เป็นเจ้าของ

ใครจะยอมปล่อยมือจากชายหนุ่มที่ทั้งหล่อและรวยมหาศาล
ขนาดนี้ แถมยังสี่ลรักร้อนแรงที่เธอได้ลองมาแล้วไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้ง
และเธอยอมรับว่าติดใจในรสรักของเขาอย่างถอนตัวไม่ขึ้น...

ปรเมศร์ไม่ได้ผิดคำสัญญา เธอคาดไว้ไม่ผิดจริงๆ ผู้ชาย
คนนี้ไม่เคยผิดคำพูดเลยสักครั้ง แม้จะมีความเล็ดเย็นในความ
สัมพันธ์ระหว่างกัน แต่นั่นก็เพราะข้อตกลงที่เธอเต็มใจในทีแรก ด้วย
คิดว่าก็แฟร์ดี เพราะเธอเองก็ไม่คิดจะจริงจังกับเขานานนัก ก็แค่ลอง
คบดูอย่างที่ผ่านๆ มากับคนอื่น เพราะเธอเองก็เป็นคนขี้เบื่อ การมีข้อ
ตกลงแบบไม่ผูกมัดเป็นเรื่องดีในการแยกย้ายเมื่อรู้สึกไม่โอเคที่จะคบ
ต่อ และยังคงเป็นเพื่อนที่ดีต่อกันได้

ทว่า...ผู้ชายอย่างปรเมศร์ช่างน่าค้นหา เมื่อได้ใกล้ชิดและ...ได้
ลิ้มลอง เธอกลับติดใจและเริ่มมีใจให้เขามากขึ้นเรื่อยๆ อย่างที่ตัวเอง
ก็ไม่เชื่อว่ามันจะเกิดขึ้น

ภคจิราส่งยิ้มให้เมื่อเขาเดินเข้ามาใกล้ ก่อนหน้านั้นเธอเพิ่งเดิน
แบบในช่วงบ่าย พอตกค่ำเธอก็ได้รับข่าวดีเมื่อปรเมศร์โทร. มาบอก
ว่าให้ไปเจอกันที่ผับแห่งหนึ่งในย่านใจกลางเมืองนิวยอร์ก บรรยากาศ
ค่อนข้างดีด้วยการตกแต่งอันเรียบหรู ที่หนุ่มสาวมีระดับมานั่งดื่มกิน
กันอย่างผ่อนคลายด้วยเพลงเบาๆ ฟังสบายๆ

“ภาคีใจจั่งเลยคะที่คุณเมศวร์โทร. หา ภาคีคิดถึงคุณ อยากไปหาคุณ แต่กลัวคุณจะรำคาญ” เธอยิ้มยั่วเข้าพร้อมทำเสียงกระแง่ากระงอด เพียงแค่สองสัปดาห์ที่เธอห่างจากเขาก็โยเยหาแทบเจียนบ้า แต่ทำได้เพียงโทร. หาหรือส่งข้อความ เขารับสายและคุยบ้าง แต่ก็ไม่มากมายนัก ยิ่งข้อความที่ส่งไปทางไลน์ เขาอ่านแต่ไม่เคยตอบเลย ความน้อยใจนั้นมีมาก แต่ก็ต้องทำใจเย็นกับเขา

“ครับ ผมมีอะไรจะมาบอกคุณนะ แล้วก็นี่ครับ” เขาส่งกระดาษใบหนึ่งให้เธอยิ้มๆ เมื่อเธอรับไปมอง เขาก็บอกกล่าวด้วยเสียงราบเรียบ “อย่าคิดมากนะครับ ผมไม่ได้ดูถูกหรืออะไร แต่ผมอยากให้และคิดว่าคุณสมควรได้รับ ถือว่าเป็นของขวัญจากผมก็แล้วกัน”

เช็คเงินสดจำนวนหนึ่งแสนดอลลาร์ทำให้เธอเลิกดีวสูง รีบเงยหน้ามองเขา...

“คุณเมศวร์ อ้อย ใครจะคิดแบบนี้กันคะ ขอบคุณที่คุณเมศวร์ใจดีกับภักขานานี้” ใครคิดว่าการให้เช็คเงินสดเป็นล้านคือการดูถูกกันก็บ้าแล้ว

ปรเมศวร์ใจกว้างกับเธอเสมอ ตั้งแต่เริ่มคบกัน เขาก็เสนอเป็นคนออกค่าใช้จ่ายทุกอย่างให้อย่างสุภาพบุรุษ สายเปย์ขนาดนี้ เธอจะไม่หลงได้อย่างไร เวลาพาไปช้อปปิ้งก็ไม่เคยอั้น เธอสามารถจับจ่ายซื้อหาในสิ่งที่อยากได้โดยที่เขาไม่เคยปริปากบ่นเลยสักครั้ง

แต่นั่นก็หมายความว่าเธอรู้จักพอ และรู้ว่าควรซื้ออะไรที่ไม่มากเกินไปน้อยจนเกินไป แม้เขาจะเป็นสายเปย์ แต่เธอรู้ นั่นคือวิธีการลงใจผู้หญิง เขาไม่พูด แต่หากไม่พอใจก็เลิกไปได้ราวกับพลิกฝ่ามือ เธอชอบเขาและสนุกกับการมีเขาอยู่ข้างกาย เพื่อนนางแบบหรือเพื่อนนักศึกษาด้วยกันต่างมองเธอด้วยสายตาคืออิจฉาทั้งนั้น

และวันนี้ที่เขาเดินเข้ามา ด้วยความสูงแบบฝรั่งแต่กลับมีผิวและเส้นผมแบบชาวเอเชีย ยิ่งทำให้เขาดูโดดเด่นจนสาว ๆ ฝรั่งเหลียวมอง

อีกทั้งการแต่งกายที่เนียบตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้ายิ่งทำให้เขาดูหล่อ
จับใจ

“ดีครับ คุณเข้าใจผมเสมอ เงินที่ผมให้ไปน่าจะเพียงพอกับการ
ใช้จ่ายของคุณ” ประเมศวรยิ้มให้เธอเล็กน้อย ดวงตาฉายแววลึกล้ำยาก
จะหยั่งถึง

“คะ เงินจำนวนนี้ภาคแทบไม่ต้องรับงานเดินแบบเลยด้วยซ้ำ”
เธอบอกเขาด้วยแววตาพิริบพราว เขาและเธอนั่งอยู่บนโซฟายาวตัว
เดียวกัน ส่วนเครื่องดื่มเธอสั่งไว้ออชอยู่แล้ว

ชายหนุ่มยกแก้วบรันดีขึ้นดื่มเพียงนิดแล้ววางลง

“อืม...หากผมกลับไปไทยแล้ว คุณคงอยู่ที่นี้อย่างไม่ลำบากนัก”
เขาบอกด้วยสีหน้าเรียบนิ่ง รู้ดีว่าเงินที่ตัวเองให้หญิงสาวนั้นค่อนข้าง
มาก ปกติเขาก็ให้เธอทุกสัปดาห์อยู่แล้ว แต่หญิงสาวค่อนข้างใช้เงิน
มือเติบและคบเพื่อนมีระดับทั้งคนไทยและชาวต่างชาติ

“คุณเมศวรเป็นห่วงภาคหรือคะ” เธอคล่องแขนเขาพลงงย
หน้าเข้าไปถามใกล้ๆ บดเบียดหน้าอกอวบอิมในชุดเสื้อเกาะอกกับแขน
ของเขา เมื่อเห็นเขายังคงนิ่งเฉย เธอจึงเอ่ยเสียงยั่วยวน “วันนี้เราไป
ต่อกันที่โรงแรมของคุณนะคะ”

“อืม...” ชายหนุ่มก้มมองความยั่วยวนตรงหน้าพร้อมกับเอ่ย
รับคำอีกฝ่ายง่ายๆ เขาเคร่งเครียดอยู่กับงานมาเกือบครึ่งเดือน ทั้ง
เคลียร์งานและเริ่มทยอยโอนงานให้แก่ผู้บริหารงานคนใหม่ ยังมีที่
คั่งค้างอีกเล็กน้อย แต่ก็ต้องทำอย่างรอบคอบ เขาไม่อยากได้ยื่นคำตำหนิ
จากผู้เป็นบิดาแม้เพียงครั้งคำ นั่นหมายถึงว่าเขาทำงานได้ไม่ดีพอต่อ
ความไว้วางใจที่บิดามอบให้

“ดีใจจัง คุณเมศวรน่ารักที่สุด รู้มั๊ยคะว่าภาคคิดถึงคุณมากแ
ไหน งั้นเรานั่งเล่นฟังเพลงสักพักแล้วค่อยออกไปนะคะ” เธอว่าเสียง
ออดอ้อนพร้อมกับบรันดีจากขวดเต็มลงในแก้วให้เขา แววต่ายั่วยวน

เปิดเปลือยความต้องการให้เขารับรู้อย่างหมดเปลือก

“ครับ” เขารับคำสั่งนั้นๆ พลางยกแก้วรับดื่มขึ้นดื่มรวดเดียวหมดแก้ว ในขณะที่เธอเอื้อมหยิบแก้วของตัวเองมาดื่มบ้าง รวดเดียวหมดแก้วเช่นกัน พลางก็บิดเบียดร่างกายเข้าหาเขาจนแทบจะขึ้นไปนั่งบนตักแกร่งเลยทีเดียว

“ภาคเปลี่ยนใจแล้วค่ะ เราออกไปกันเลยดีกว่านะคะ ภาคหิว... คุณจะแยءแล้ว” เธอกระซิบบอกเขาเสียงหวาน

ชายหนุ่มเพียงหัวเราะในลำคอกับท่าทีของภาคจิรา นางแบบสาวหุ่นดีที่ทำงานไปด้วยเรียนไปด้วย ไม่ใช่เพราะความลำบาก แต่เป็นเพราะเธอต้องการมีชื่อเสียงและมีสังคมที่หรูหรา จนกระทั่งได้มาเจอเขาในงานปาร์ตี้ที่ผู้จัดงานเดินแพชั่นโชว์มาจัดในโรงแรมของเขา มีทั้งเซเลบคนดัง นางแบบ และดารามาร่วมงานคับคั่ง

ภาคจิราเข้ามาในขณะที่เขาเพิ่งเลิกกับสาวสวยชาวอังกฤษคนหนึ่ง ซึ่งเป็นนางแบบเช่นเดียวกัน ความหึงหวงและเอาแต่ใจของเธอทำให้เขาเบื่อหน่ายและไม่อยากคบหาอีกต่อไป เขาจึงเริ่มห่างจากเธอและเป็นที่เข้าใจตรงกันว่านั่นคือการเลิกกรา

ปรเมศวร์ได้รู้จักและเริ่มคบหากับภาคจิราเพราะเจ้าของเอเจนซีแนะนำ เธอเป็นนางแบบสาวไทยหุ่นดีและสวยคมเข้ม ผิวสีน้ำผึ้ง ผมน้ำดำ ตาโต ทำให้เธอค่อนข้างโดดเด่น หญิงสาวค่อนข้างฉลาดในการเข้าหาเขา ไม่เรียกร้องเรื่องมาก แต่ก็เฝ้าร้อนและเอาใจเขาได้อย่างไม่ขาดตกบกพร่อง เขาจึงคบกับเธอค่อนข้างนานกว่าใคร

ทว่าช่วงหลังมานี้เธอกลับมีท่าทีที่เปลี่ยนไป ทั้งเรียกร้องและเริ่มหึงหวงหญิงสาวทุกคนที่เข้าใกล้เขาอย่างไม่มีเหตุผล บางครั้งก็แสดงตัวเป็นเจ้าของเจ้าของเขาต่อหน้าคนอื่นอย่างน่ารำคาญ เมื่อเอ่ยตำหนิก็ร้องห่มร้องไห้ฟูมฟายว่าทำไปเพราะรักเขา...

เธออาจลืมไปว่าความสัมพันธ์ระหว่างกันไม่ได้มีจุดหมายที่

ยังยืนขนาดนั้น เขาไม่ได้รักเธอ และเธอก็ไม่ได้รักเขาอย่างที่เอ่ยออกมา เพราะบางครั้งนางแบบสาวก็ไปเที่ยวกับหนุ่มนายแบบที่ถูกใจในเวลาบอกรักว่าไปทำงานหรือไปเรียน เขาไม่ใช่คนโง่ แค่ให้คนสนิทตามห่างๆ ไม่กี่วันก็รู้แล้วว่าเธอทำอะไรที่ไหน เธอก็คงอยากเปลี่ยนบรรยากาศกับหนุ่มต่างชาติดูบ้าง

ภักจิราภักดิ์แค่คนที่ผ่านเข้ามาและผ่านไป ความรักนะเธอ มันทึบแค่ข้ออ้างในการทำให้ใครอีกคนทำตามความต้องการของตัวเอง และเงิน...คือคำตอบของทุกสิ่ง

ชายหนุ่มจ่ายเงินแล้วพาเธอออกจากฝับ จุดหมายคือห้องพักหรูในโรงแรมที่เขาเป็นผู้บริหาร

คืนนี้ภักจิราภักดิ์ร้อนเป็นพิเศษ เพราะเธอต้องการกอบโกยความสุขจากเขาให้มากที่สุด เธอตั้งใจจะปรนเปรอให้เขาอย่างเต็มที่ ราวกับจะให้เปลี่ยนใจไม่ไปจากเธอ แม้จะเป็นเพียงความหวังลมๆ แล้งๆ ก็ตาม

แค่เพียงประตูห้องพักรูของเขาบิดลง ภักจิราภักดิ์เข้ามาคลอเคลียนิ้วเนี่ยเขาอย่างโหยหา และคนตัวสูงใหญ่อย่างปรเมศวร์ก็ปล่อยให้เธอได้ทำตามใจปรารถนา ด้วยรู้ว่าหญิงสาวต้องการเขามากแค่ไหน

เมื่อเขาจวบตอบเธอขณะที่พากันเดินมาถึงโซฟา ภักจิราภักดิ์เริ่มปลดเปลื้องเสื้อผ้าออกจากเรือนกายของเขาอย่างรวดเร็ว หญิงสาวผลัดแผงออกกว้างเปล่าเปลือยที่มีมัดกล้ามเนื้อสวยงามเบาๆ ให้เขานั่งลง แล้วเธอก็ตามไปประกบจูบปากแดงสวยของเขาอย่างหลงใหล ไซ้เธอ ลุ่มหลงเขาอย่างถอนตัวไม่ขึ้น

หญิงสาวผลัดริมฝีปากอิมออกมา แล้วจวบไปตามเรือนกายของเขา ต่ำลงไปเรื่อยๆ จนกระทั่งถึงหน้าท้องที่มีขนอ่อนบางๆ ภักจิราภักดิ์ไปนั่งคุกเข่า เงยหน้ามองคนที่อยู่เหนือเธอด้วยดวงตาหวานเยิ้ม ขณะ

ปรเมศวร์เพียงยิ้มมุมปากแทบจะเหมือนไม่ได้ยิ้ม ดวงตาของเขาโชนแสงล้าลึกชวนเสนาหา จนหญิงสาวใจสะท้านหากจะต้องจากลา

เธอก้มลงจูบความเป็นตัวตนของเขาอย่างหลงใหล ประคองมันเอาไว้ด้วยมือเรียว แล้วเริ่มครอบครองเขาด้วยริมฝีปากที่ทาลิปสติกสีแดงสด ตูดกลืนความแข็งแกร่งเต็มปากเต็มคำด้วยความหลงใหลโหยหิว คนที่นั่งเอนตัวบนเบาะนุ่มได้แต่เอนตัวกำซาบความพลุ่งพล่านที่ก่อตัวขึ้นมาตามสัญชาตญาณของร่างกาย ปล່อยให้เธอหยอกเย้าตัวตนของเขาตามปรารถนา กระทั่งเธอถอนริมฝีปากออกมาและปล່อยความแข็งกร้าวเป็นอิสระดีดพุ่งสู่สายตาของเธอ

ภักดีจายิ้มยั่วพร้อมกับหยิบสิ่งป้องกันใส่ให้เขา แล้วขึ้นมานั่งคร่อมบนตักแกร่งพร้อมกับครอบครองความแข็งกร้าวที่ทำทนายให้เรingersรัก กระปรองสันรั้งขึ้นไปจนถึงสะโพกกลม ความครัดเคร่งผองาดในความอ่อนนุ่มของตัวเธอ ขณะมือใหญ่ประคองสะโพกเธอเอาไว้ สร้างความสยิวช่านในช่องท้องจนตัวเธอเกร็ง เธอกอดคอเขาเอาไว้เพียงครู่ จากนั้นจึงขยับเรือนร่างเพรียวสวยอย่างนางแบบเข้าหาเขาซ้าๆ ยิ่งเห็นเขารื่นรมย์เธอก็ยิ่งปรนเปรอเขา ทั้งกระแทกกระทั้นถาโถมเข้าใส่ให้เขาถึงใจ เธอต้องการให้เขาจดจำบทรักนี้จนไม่มีวันลืม

ตัวเธอเองก็เริงร่าโลดแล่นไปกับความสุขล้าจากเรือนร่างแข็งแกร่งตรงหน้า แม้จะปรนเปรอเขา แต่เธอก็ได้รับความสุขไม่น้อยไปกว่ากัน และเมื่อเขาถึงปลายทาง เธอก็ยังไม่หยุดปรนเปรอ จนเขาควางกระหึ่มในลำคอให้เธอสุขสันตหน้ากอดเขาเอาไว้ เธอจูบแก้มเขาด้วยรอยยิ้มหวาน

“ภักดีมีความสุขเหลือเกินคะคุณเมศวร์”

“อืม” เขาเพียงตอบรับอย่างเย็นชา และประคองร่างเธอเอาไว้บนตักแกร่ง ไม้มีความรักจากเขา มีเพียงความสุภาพและความสุขจากเช็กซ์ที่เขาต้องการจากเธอ และเธอเองต้องการจากเขา

ภักดีรำยืมหยันตัวเองด้วยหัวใจที่ทุกขระทม...

คืนนี้ก็เป็นเช่นทุกครั้ง जबที่เรื่องใคร่และต่างแยกย้าย ไม่มีอะไร
ผูกมัดหรือผูกพัน...ไม่ว่าจะทางร่างกายหรือหัวใจของเขา

พลอยลีลา สาวสวยลูกผู้ดีทุกกระเปียดนี้ เนื่องจากทั้งสาย
ตระกูลบิดาและมารดาต่างได้ชื่อว่าเป็นลูกสาวสกุลเก่าแก่แม่จะเพียงปลาย
แถว แต่นามสกุลก็เก่าและเป็นที่ยอมรับ เธอมาเรียนต่างประเทศตั้งแต่
เรียนจบมัธยมปลาย และนานๆ จะกลับบ้านที่เมืองไทยสักที เมื่อไม่
นานมานี้เธอเพิ่งเลิกกับแฟนเก่าชาวอเมริกัน ผู้เป็นเจ้าของห้างดัง ทั้ง
ที่เธอคาดหวังถึงการแต่งงานที่หรูหราและมีชีวิตราวกับเจ้าหญิง

แม้จะได้ชื่อว่าเป็นลูกสาวผู้ดีนามสกุลเก่า แต่พลอยลีลาผู้ดีแต่
ใจว่า ตอนนี้อยู่บ้านของเธอไม่ได้ร่ำรวยมีเงินอย่างตระกูลอื่น แถมยัง
เปิดร้านอาหารข้างบ้านพักเพื่อเลี้ยงชีพ เธอไม่อยากกลับไปให้เพื่อนๆ
ดูถูก สังคมใหม่ที่นี้ทำให้เธอมีความสุขกว่า และอาชีพเสริมของเธอก็
คือนางแบบ ส่วนเงินที่พ่อแม่ส่งเรียนพร้อมค่ากินอยู่ให้มัน แม้จะพอใช้
แต่ก็ไม่ได้มากพอจนเธอสามารถใช้จ่ายอย่างฟุ่มเฟือยได้

โชคดีที่เธอหัวดี มาอยู่ไม่นานก็พูดภาษาอังกฤษได้คล่อง ด้วย
การใช้แท็กติกการไม่พูดภาษาไทยและคบเพื่อนคนไทยน้อยมาก ส่วน
ใหญ่พลอยลีลามีกลุ่มเพื่อนเป็นชาวต่างชาติ โดยเฉพาะหนุ่มสาวชาว
อเมริกัน

หลังจากนั้นด้วยความสวยหุ่นดี และมีผิวคล้ำแบบสาวไทยแท้
เพื่อนในกลุ่มที่เป็นนางแบบเลยพาไปแนะนำให้รู้จักกับมอเดลลิ่งที่
สังกัดอยู่ และก็ถูกตาต้องใจเจ้าของมอเดลลิ่งนั่นทันที แม้เธอจะขอไม่
เซ็นสัญญาเป็นนางแบบประจำเพราะยังเรียนอยู่และไม่ต้องการผูกมัด
แต่ก็ได้รับงานเดินแบบเป็นจ๊อบๆ ไม่ขาด

พลอยลีลาจึงมีรายได้จากตรงนี้ค่อนข้างมากและสามารถใช้จ่าย

เงินได้อย่างสบาย ทำให้เธอติดชีวิตหรูหรา เพราะอยู่ในสังคมกลุ่มเพื่อนไฮโซเซเลบ เดินไปไหนก็มีแต่คนมอง แอ้มเรียนไปด้วยทำงานไปด้วย จนกระทั่งช่วงต่อโทปีแรก เธอก็ได้รู้จักกับเจ้าของห้างดังชาวอเมริกัน ที่สำคัญเขาเป็นสายเปย์ตัวพ่อ เธอจึงมีเงินใช้จ่ายแทบเรียกได้ว่าไม่ได้แตะเงินค่าเดินแบบ หรือเงินที่พ่อแม่ส่งมาให้เลยด้วยซ้ำ

ทว่าช่วงที่ใกล้จะจบปริญญาโท เธอกลับถูกเพื่อนนางแบบด้วยกันหักหลังฉกแฟนหนุ่มไปกินหน้าตาเฉย ยายนั่นอายุน้อยกว่าเธอและเป็นลูกครึ่งอเมริกัน-ญี่ปุ่น หน้าตามีเอกลักษณ์แบบชาวเอเชีย ที่สำคัญผิวหล่อจนชาวราวกับหิมะ เอริกแฟนหนุ่มของเธอคงอยากเล่นตุ๊กตาญี่ปุ่นแว๊วๆ ขึ้นมา เพราะเขาริบเซี่ยเธอทั้งอย่างไม่ไยดีด้วยการเสนอเงินเป็นมูลค่าค่อนข้างสูงทีเดียว และเด็ดหัวเธอออกมาจากคฤหาสน์ของเขา

คนอย่างเธอแม้จะเสียใจและเสียหน้า แต่ก็มีความเป็นตัวเอง และมีความมั่นใจสูง เมื่อเริกไม่ต้องการเธอแล้ว เธอจะหน้าด้านไปตบตีกับยายเริกให้เสียเวลาทำไม เงินก็มี เพื่อนก็มาก โอกาสหลายๆ อย่างก็มีเข้ามาไม่ขาด เอริกก็แค่ผู้ชายคนหนึ่งที่ยวยมาก

แม้จะเสียตาย แต่คนอย่างเธอหาใหม่ได้อยู่แล้ว ถือซะว่าเป็นโอกาสดีที่จะได้เจอคนใหม่ที่อาจดีกว่าและรวยกว่า อยู่สบายๆ และหาความสุขใส่ตัวดีกว่ามานั่งร้องไห้ฟูมฟายให้เสียสุขภาพจิต อย่างเพื่อนนางแบบที่เป็นคนไทยด้วยกัน ยายนั่นเพิ่งมาเล่าว่าโดนเจ้าของโรงแรมชาวไทยเท แล้วมานั่งร้องไห้กระซิกๆ ว่ารักเขาอย่างนั้นอย่างนี้แฮ้อ!

คำวันนี้มีงานปาร์ตีวันเกิดของเซเลบคนดังท่านหนึ่งจัดขึ้นในโรงแรมใหญ่กลางกรุงนิวยอร์ก พลอยลีลาซึ่งเป็นนางแบบจึงได้รับการเชิญเพื่อมาสร้างสีสันภายในงานด้วย เธอรู้มานานแล้วว่าเจ้าของโรงแรมนี้เป็นชาวไทย ตัวเธอเองก็เคยมาเดินแบบที่นี่บ้าง และเพิ่งรับ

รู้มาจากยายภคจิราว่าเราจะกลับไทย เลยตัดความสัมพันธ์กับยายนั้น

แม้จะเคยเห็นนายปรเมศวร์ซึ่งคงอยู่กับภคจิราในงานปาร์ตี มาบ้าง แต่ด้วยความที่ตัวเองมีเอริกอยู่จึงไม่มีใครได้สนใจนัก ทว่า...

คนที่นั่งคุยและแสดงความยินดีกับเจ้าของวันเกิดนั้น ช่างหล่อเหลาและเร้าใจเหลือเกิน พลอยลีลานั้นอยู่กับกลุ่มเพื่อนนางแบบซึ่งไม่ไกลจากโซฟาที่ชาร์ลส์ เจ้าของแบรนดด์ั่ง ผู้เป็นเจ้าของวันเกิดนั่งอยู่ จึงสังเกตเห็นตั้งแต่ปรเมศวร์เดินเข้ามาทีเดียว

ฉะนั้นพลอยลีลาจึงไม่รีรอโอกาสเมื่อเห็นท่าที่การบอกลาของชายหนุ่มทั้งสอง เธอขอตัวจากเพื่อนไปห้องน้ำ แต่ที่จริงก็แค่ทำที่เป็นเดินไปทางปรเมศวร์และรอจังหวะงามๆ

“อู๊ย!” หญิงสาวร้องอุทานเมื่อถูกชน แม้ไม่แรงมาก แต่ก็ทำให้แก้วไวน์ในมือเรียวแทบหล่น ไวน์สีแดงเข้มข้นออกออกมาจนเลอะชุดของคนถือจนเป็นต่างดวง

“ขอโทษครับ” ปรเมศวร์ที่คว้าตัวอีกฝ่ายไว้ได้และร่างเพรียวบาง ตกอยู่ในอ้อมแขนแกร่งรีบเอ่ยออกมา

เมื่อเห็นว่าหญิงสาวประคองตัวเองได้แล้ว เขาจึงปล่อยตัวเธอและถอยออกมาเล็กน้อยด้วยความสุภาพ พลังสำรวจดูเสื้อผ้าของเธอ หญิงสาวหุนหันตาสะสวยผิวสีน้ำผึ้งคนนี้ เขาค่อนข้างคั่นหน้าแต่ไม่ได้รู้จักเป็นการส่วนตัว

“เอ่อ ไม่เป็นไรค่ะ ดิฉันผิดเองที่เดินไม่ดูทาง เพราะจะรีบไปรับโทรศัพท์ข้างนอกห้องนะคะ” เธอพูดภาษาอังกฤษ เยกหน้าบอกเขาด้วยสีหน้าเหยเก กัดปากกลางนิตๆ ด้วยความขัดเขินกับความชุ่มซำมของตัวเอง ในขณะที่มือข้างที่ว่างจับเสื้อสีขาวซึ่งมีรอยเประระดวงใหญ่

“ผมเองก็ผิดเหมือนกัน เอาจี้ครับ เดี่ยวผมพาคุณไปทำความสะอาดที่ห้องผม...เอ่อ” เขาหยุดพูดเพื่อแนะนำตัวเอง “ผมปรเมศวร์ ผู้บริหารของโรงแรมแห่งนี้ครับ แล้วก็...อ่า ผมมีห้องอยู่ชั้นบน หากคุณ

ไม่รังเกียจ และไว้ใจผม”

“ตกลงค่ะ ยินดีที่ได้รู้จักนะคะ ฉันพลอยลีลา” เธอบอกเขาด้วยภาษาไทย พลังยิ้มกว้างให้เขาด้วยดวงตาสุกใส “จริงๆ ฉันรู้จักคุณจากเพื่อนแล้ว แต่ยังไม่เคยได้พูดคุยกันสักที เอาเป็นว่าฉันไว้ใจคุณค่ะ”

“ครับ ฉันเดินตามผมมาเลย” เขาว่ายิ้มๆ พลังหยิบแก้วไวน์ออกจากมือเธอไปวางไว้ที่โต๊ะ แล้วเดินนำเธอออกจากห้องจัดงาน โดยมีหญิงสาวร่างเพรียวบางเดินตามไปด้วยรอยยิ้มมุมปาก เมื่อทุกอย่างดำเนินไปตามที่เธอต้องการ แถมยังเกินกว่าที่คาดไว้เสียอีก

พลอยลีลารู้มาจากเพื่อนนางแบบอย่างภัคจิรา เรื่องราวความสัมพันธ์ของเจ้าหล่อนกับปรเมศวร์ เจ้าของโรงแรมหรูแล้ว แบบละเอียดยิบที่เดียว เพราะยายนั้นมีเธอเป็นเพื่อนคนไทยซึ่งเป็นนางแบบด้วยกัน เลยหาที่ระบาย และมันก็เป็นข้อมูลอย่างดีให้แก่เธอ

การกลับประเทศไทยของปรเมศวร์อาจเป็นข่าวร้ายสำหรับภัคจิรา แต่มันกลับเป็นโอกาสดีสำหรับเธอ ในเมื่อเธอเองก็กำลังจะเรียนจบตอนแรกยังลังเลใจและคิดว่าจะอยู่ที่นี้ต่อดีไหม เพราะอาชีพนางแบบก็ไปได้สวย แล้ว...ถ้าหากว่าเธอทอดสะพานให้ชายหนุ่มสำเร็จ นั่นก็หมายความว่าเธอจะตัดสินใจได้ง่ายขึ้น เมื่อมีเขาเป็นจุดหมาย

จะว่าไปแล้ว วงการดารานางแบบในไทยก็น่าจะไปได้ดี เพราะมอเดลลิงที่เธอทำงานอยู่มีสาขาอยู่ที่เมืองไทยด้วย มันจะเป็นเรื่องง่ายที่เดียวที่จะเดินทางไปทำงานนางแบบและสานต่อความสัมพันธ์กับนักธุรกิจผู้ร่ำรวยมหาศาลอย่างปรเมศวร์ ส่วนเรื่องความสัมพันธ์กับภัคจิราก็ไม่เห็นจะต้องแคร์ ในเมื่อเธอกับเจ้าหล่อนไม่ต้องทนมองหน้ากัน เพราะเธอจะกลับไทยแล้ว คิดไปก็ยิ้มมุมปากอย่างมาดหมาย

“ถึงแล้วครับ นี่เป็นห้องผมเอง” เมื่อทั้งสองขึ้นลิฟต์มายังชั้นบนสุด เขาก็หันมาบอกเธอ ทำให้พลอยลีลาหลุดออกจากภวังค์

ความคิดในการวาดฝันต่างๆ

“เอ่อ ถ้าฉันพลอยชอบภวนคุณปรเมศวร์สักครู่ละนะคะ” เธอยิ้มหวานให้เขา พลางเรียกแทนตัวเองด้วยชื่อเล่นอย่างสนิทสนม ไม่รู้เขาจนเกินไป แต่ก็ไม่สั่นกลัวสายตาที่เขามองมา เธอมองตาเขากลับแล้วหลบตาด้วยท่าที่สะเทิ้นอาย นี่ไม่ใช่การแสดง แต่เธอเขินเขาจริงๆ เป็นใครก็ต้องห้วนไหวง ก็สายตาของผู้ชายตรงหน้าช่างเกี่ยวกราดและชวนเสน่หาอย่างร้ายกาจ

“เรียกผมว่าเมศวร์เฉยๆ ก็ได้ครับ นานๆ จะได้คุยภาษาไทย ผมรู้สึกดีมากๆ เลย เชิญครับ เดี่ยวผมพาเข้าไป” เขาบอกเธอด้วยเสียงทุ้มนุ่มและสุภาพ เธอจึงตามเขาเข้าไป

พลอยลีลากวาดตามองภายในห้องอันกว้างขวาง ตกแต่งแบบเรียบง่ายโทนสีซีรึมๆ สไตลโมเดิร์นขาว เทา ดำ ต่างจากภายนอกที่เน้นการตกแต่งโรงแรมแบบสวยหรูสไตล์วิกตอเรีย นี่ก็คงเป็นรสนิยมของเขาที่เธอเพิ่งได้รู้ เรียบง่ายไม่เรื่องมาก

“ห้องน้ำอยู่ทางนี้ครับ เดี่ยวผมโทร. ให้แม่บ้านมาเอาเสื้อผ้าของคุณไปซักแห้ง ไม่น่าจะนานเท่าไรแล้ว...เอ่อ คุณใส่เสื้อเชิ้ตของผมไปก่อน” ในน้ำเสียงของปรเมศวร์มีรอยเขินนิดๆ เพราะพลอยลีลานั้นเรียกได้ว่าเป็นคนสวยจัดและมีความเซ็กซี่แอฟฟิสิกส์ที่เดียว การพาหญิงสาวแปลกหน้าเข้าห้องแล้วให้เธอใส่เสื้อผ้าของเขา มันก็ออกจะขัดเขินนิดๆ อยู่บ้าง

“อ้อคะ ขอบคุณคุณเมศวร์มากๆ เลยนะคะ พลอยต้องขอขอบคุณคุณแล้วละ เอ่อ ถ้าคุณเมศวร์อยากกลับไปร่วมงานปาร์ตี้จะปล่อยพลอยไว้ที่นี้ก่อนก็ได้นะคะ พลอยแค่ขอนั่งเล่นดูทีวีในห้องนั้นสักพัก เท่านั้นก็โอเคแล้ว” เธอบอกเขาอย่างเกรงใจพลางชี้ไปยังห้องนั่งเล่นที่รับแขกของเขา

“ไม่รบกวนเลยครับ ผมขอไปทำธุระสักครู่แล้วจะกลับมาอยู่เป็น

เพื่อนคุณนะครับ” ชายหนุ่มบอกพลางยิ้มให้เธออย่างอบอุ่น จากนั้นจึงเดินไปหยิบเสื้อเชิ้ตของเขามาให้ เมื่อได้เสื้อของเธอแล้วเขาก็ขอตัวไปจัดการโทร. เรียกแม่บ้านมารับเสื้อของเธอ แล้วออกจากห้องไปทำธุระอย่างที่บอกไว้

ก่อนไปเขายังบอกให้เธอทำตามสบาย ด้วยการให้เธอใช้ห้องครัวและตู้เย็นของเขาได้ตามสะดวก ทำให้เธอรู้สึกว่าเขาเอาใจใส่เธอค่อนข้างมากทีเดียว

แบบนี้ดูจะค่อยมีหวัง ดูจากสายตาเขา ก็พอจะเดาได้ว่าเขาไม่ได้รังเกียจเธอ

ปรเมศวร์เดินออกมาจากห้องด้วยรอยยิ้มมุมปาก ทำไมชายหนุ่มจะไม่รู้ว่าเธออ้อยเขา เพราะเห็นเธอแอบมองมาตั้งแต่ในงานปาร์ตี้แล้ว และเมื่อเขาเดินผละออกมาจากชาร์ลส์ หญิงสาวก็รีบลุกขึ้นแล้วเดินมาทางเขาทันที แต่ก็ไม่ได้คิดว่าเธอจะลงทุนยอมให้เสื้อเปรอะแบบนี้เพื่อจะได้รู้จักกับเขา

ในเมื่อเธออยากเล่น เขาก็จะเล่นด้วย พลอยลีลาเองก็จัดว่าตรงสเปกและน่าสนใจอยู่ไม่น้อย ปรเมศวร์คิดพลางเดินไปที่ลิฟต์เพื่อกลับเข้าไปในงานปาร์ตี้ เซอร์วิซลูกค้ำวีไอพีอย่างชาร์ลส์แล้วค่อยกลับมาหาเธอ

เขาก็แค่เปิดโอกาสให้เธอและตัวเอง ผู้หญิงเป็นสิ่งสวยงามบนโลกใบนี้ และความสวยงามของพลอยลีลาก็น่าเชยชมไม่น้อยเลย...

ชายหนุ่มกลับมาที่ห้องพร้อมกับไวน์ชั้นดีหนึ่งขวด และเขาสั่งอาหารขึ้นมารับประทานด้วยกัน ในขณะที่เธอได้เสื้อมาใส่แล้วเรียบร้อย

บรรยากาศบนโต๊ะรับประทานอาหารในห้องสวีตกว้างขวางของเขาช่างรื่นรมย์และทำให้พลอยลีลามีความสุขอย่างมาก เมื่อเทียบ

ระหว่างเอริกกับปรเมศวร์แล้ว ผู้ชายตรงหน้าช่างมีเสน่ห์และเข้าใจกว่า เป็นไหนๆ ที่สำคัญเขายังเข้าใจคนไทยด้วยกันเป็นอย่างมาก คิดไปแล้ว การที่เธอห่างหายจากเมืองไทยเป็นแรมปี อาจทำให้เธอโหยหาความเป็นไทยโดยไม่รู้ตัว เมื่อได้มาเจอหนุ่มไทยแบบปรเมศวร์และได้พูดคุยกันถุกคอก จึงทำให้เธอมีความสุขมาก

“คุณพลอยเรียนไปด้วยทำงานไปด้วย ไม่เหนื่อยแ่ย่หรือครับ” เขาถามขึ้นหลังจากเธอเล่าเรื่องราวที่มาอยู่ต่างประเทศให้เขาฟัง

“ไม่หรอกค่ะ พลอยสนุกกับมันมากๆ เลยค่ะ แถมยังได้ค่าขนมแทบไม่ต้องรบกวนพ่อแม่เลย” หญิงสาวบอกเขาแบบนั้น ทั้งที่ก็ไม่เคยบอกพ่อแม่ว่าเธอรับจ๊อบเดินแบบ เพราะกลัวทางบ้านไม่ส่งเงินมาให้ก็มันเป็นหน้าที่ของพ่อแม่อยู่แล้ว เงินที่พวกเขาส่งมา เธอจะเอาเก็บไว้หรือนำไปใช้อะไรก็เรื่องของเธอ

“ดีจังเลยนะครับ พ่อแม่ของคุณคงจะภูมิใจมากที่มีลูกสาวเก่งแบบนี้ แล้วคุณเรียนใกล้จบโทริยังครับ เมื่อกี้คุณบอกว่าเรียนต่อโทอยู่” เขาถามหลังจากดื่มไวน์แดงแล้ววางแก้วลง ตอนนั้นเขารับประทานอาหารเสร็จแล้ว จึงชวนเธอคุยในขณะที่เธอยังกินไม่เสร็จ

“พลอยกำลังทำเรื่องจบอยู่ค่ะ น่าจะประมาณเดือนหน้า ไม่รู้ว่าโรงแรมคุณมีตำแหน่งอะไรว่างรีเปล่าค่ะ พลอยจะได้มาสมัคร” เธอพูดที่เล่นที่จริง ทั้งที่รู้ว่าเขาจะกลับไทยสิ้นเดือนนี้

“หากคุณพลอยสนใจก็มาสมัครได้นะครับ แต่ผมคงไม่ได้อยู่เทกแคร์คุณ เพราะต้องกลับไทยสิ้นเดือนนี้แล้ว” เขาว่่าอึ้งๆ

“อู๊ย จริงหรือคะ อิม มันพลอยจบเดือนหน้า แล้วไปสมัครงานที่โรงแรมของคุณเมศวร์ที่โนนเลยได้ไหมคะ” เธอทำเสียงตื่นตื่นแล้วหยั่งเชิงถามเขาออกไป “พ่อแม่พลอยก็โทร. ถามเหมือนกันว่าจบแล้วจะกลับไทยเลยมั๊ย คุณเมศวร์คิดว่าไ้งคะ”

“ครับ ถ้าคุณพลอยสนใจการโรงแรม ก็ไปสมัครได้ครับ ผมจะ

ถือเป็นเกียรติอย่างมาก” เขาตอบกลางๆ พร้อมรอยยิ้มมุมปาก ไม่ได้
ออกความเห็น แต่ก็ไม่ได้ปฏิเสธ

“คุณเมศวรรีห้ามลิ้มพลอยนะคะ พลอยจะไปสมัครแน่นอนคะ”
เธอบอกเขาแล้วยกแก้วยื่นมาข้างหน้า ยิ้มให้เขาหวานหยด นัยน์ตา
สื่อความหมาย

“ครับ” เขายกแก้วขึ้นไปชนแก้วเธอเสียงดังกรึก แล้วต่างดื่มไวน์
ของตัวเอง รวากับเป็นการสังเวยากหลายๆ

“วันนี้พลอยมีความสุขมากเลยคะ ไม่นึกว่าความโชคร้ายเดิน
ชนคุณจนเสียใจจะมีความโชคดี ได้พบคนที่คุยด้วยแล้วทำให้พลอย
แฮปปี้ขนาดนี้ ขอขอบคุณที่เลี้ยงอาหารแล้วก็จะอะไรอีกหลายๆ อย่าง หวัง
ว่าพลอยจะมีโอกาสได้ตอบแทนคุณเมศวรรีบ้างนะคะ”

“ไม่หอรอกครับ ถือเป็นความโชคดีของผมมากกว่าที่ได้รู้จักสาว
สวยอย่างคุณพลอย ฟุ้งนี้คุณว่างไหมครับ ผมจะได้พาไปซื้อเสื้อผ้า
ชุดใหม่แทนชุดนี้ที่ผมทำความเสียหายให้คุณ” เขาเป็นฝ่ายเอ่ยชวน
อย่างรู้ใจหญิงสาว หากเธอจะเป็นฝ่ายชวนเขาก็จะรุกไปสักหน่อย

พลอยสีลามองเสื้อที่ยังมีรอยอยู่จางๆ แทบจะมองไม่เห็นด้วยซ้ำ
แล้วเอ่ยตอบรับไป ในหัวใจเต้นระรัวด้วยความปริ่มปีติ ชายหนุ่มตรง
หน้าไม่ธรรมดาเลยจริงๆ เขาฉลาดและรู้จักให้เกียรติผู้หญิง หญิงสาว
ขม้ายชายตาให้เขาพร้อมรอยยิ้มหวานขอบคุณ

“หากคุณมีน้ำใจกับพลอย พลอยก็ไม่ปฏิเสธคะ ช่วงนี้พลอย
เคลียร์งานเพื่อจะจบโทไว้ เลยค่อนข้างว่างอยู่พอดี นี้นามบัตรพลอย
คะ” หญิงสาวหยิบนามบัตรในกระเป๋าถือเล็กๆ ให้เขา ชายหนุ่มรับไป
ถือไว้พลางยิ้มให้เธอ “แล้วพลอยจะรอโทรศัพท์จากคุณเมศวรรีนะคะ”

“ครับ ขอขอบคุณที่วันนี้อยู่ทานอาหารเป็นเพื่อนผมนะครับ” เขา
บอกเธอ “แล้ววันนี้คุณพลอยขับรถมาเองรีเปล่า ผมจะได้ไปส่ง”

“พลอยมาแท็กซี่คะ แต่ถ้าคุณเมศวรรีมีธุระไม่ต้องก็ได้คะ

พลอยกลับแท็กซีได้” เธอบอกอย่างเกรงใจเขาจริงๆ แล้วเธอขับรถมาแต่เรื่องอะไรจะทิ้งโอกาสงามๆ แบบนี้ รถจอดเอาไว้ที่นี่ ค่อยมาเอาวันหลังก็ได้

“ฉันให้ผมไปส่งนะครับ” เขาบอกด้วยเสียงเรียบนิ่ง สายตาที่จ้องมองมามีรอยจริงจัง ชวนให้ปั่นป่วนหัวใจและวาทวิธอย่างไม่น่าเชื่อ ผู้ชายอะไร บทจะสุภาพก็อบอุ่น บทจะจริงจังก็เกรี้ยวกราดแข็งกร้าวจนเธอใจสั่น

“คะ ขอคุณนะคะ คุณเมศรวิใจดีจังเลยคะ” หญิงสาวยิ้มให้เขาอย่างประหม่า ทั้งที่เธอไม่ใช่สาวน้อยริมน้ำ แต่เจอชายหนุ่มแบบปรเมศวร์เข้าไป ก็ทำให้เธอไปไม่เป็นเหมือนกัน แต่ทุกอย่างก็เข้าทางเธออย่างเหมาะเจาะ ลงตัวจนเธอหัวใจพองคับออก

“เราไปกันเลยไหมครับ” เขาลุกขึ้นชวนเธอ

“คะ” เธอรับคำแล้วจะลุกขึ้นบ้าง ในขณะที่เขาก้าวมาหาเธอ พลางยื่นมือให้จับ พลอยลีลายิ้มกว้างให้เขาพร้อมวางมือลงอย่างไม่รีรอ

ปรเมศวร์ยิ้มใส่นัยน์ตาเธออย่างมีความหมายเมื่อเธอลุกขึ้นมาขึ้นเคียงข้าง

“ว้าย!” เป็นพลอยลีลาที่ถลาเข้ามาประชิดร่างสูงใหญ่เพราะทรงตัวไม่ดึบนรองเท้าส้นสูงปริ๊ด และชายหนุ่มผู้เจนจัดกับจริตจะก้านของหญิงสาวมากหน้าหลายตาที่เข้าหาเขาหลากหลายรูปแบบก็รับเธอเอาไว้ได้อย่างทันท่วงที

หญิงสาวเกาะกอดเขาเอาไว้พร้อมกับยกหน้าไปสบตาเขาด้วยประกายตาแตกตื่นที่แสดงได้สมจริงจนคนตัวโตยิ้มมุมปาก อ้อมแขนแข็งแกร่งโอบประคองเอวบางเอาไว้แนบแน่น ปรเมศวร์ดั่งรั้งร่างเรียวยาวมาแนบชิดความแข็งแกร่ง จงใจเสียดสีตัวตนแข็งแกร่งเข้าหาจนแทบไม่มีช่องว่าง หน้าอกอวบในชุดแซ็กสายเดี่ยวเบียดชิดอยู่กับแผง

อกแข็งแกร่งจนลั่นทะเลาะ และเธอรู้อู่ว่าเขาจใจ

“ขอบคุณ...” เสียงเธอพร้าสั้นแหบหวิว ตาหวานมองสบตาเขา
จ้าเอ้มอย่างยั่วเย้า “คุณเมศวร์แข็งแรงดีจัง ไม่นั่นพลอยคงลั้ม”

“แล้วคุณขอบริเปล่า” เขาพูดใส่ตาเธออย่างมีความนัย

“ขอ...มาก” เธอมองริมฝีปากแดงของเขาอย่างเปิดเปลือย
ความรู้สึก เขาเองก็จ้องมองริมฝีปากอิมเคลือบลิปสติกสีพีชหวาน และ
ค่อยกั้มลงมาใกล้

“ปากคุณสวยจัง” เสียงทุ้มพล้วหวานมีเสน่ห์ให้ใจคนฟังสั้น
สะท้าน

“สวยอย่างเดี่ยวหรือคะ” เธอจ้องตาไม่หลบเสียงหวานยั่วชวน

“น่า...” เขาพูดเพียงเท่านั้นเมื่อเธอยื่นหน้าปรีอตาพร้อมกั้ม
เผยอปากเข้าหา ชายหนุ่มจึงทาบทับริมฝีปากลงไปกั้มความทำทหายที่
เธอส่งมา

เขาจูบเธออย่างละมุนละไมในที่แรก ต่างแลกจูบกันด้วยความ
เสน่หา หญิงสาวถึงกั้มครางในลำคอเมื่อเขาเริ่มบดเบียดรุนแรงและรัว
ลิ้นร้อนแรงจูบเธออย่างเรียกร้องต้องการ พร้อมกับรั้งสะโพกกลมกลึง
เข้าหาตัวตนอันแข็งกร้าวที่ซึ่งข้งขึ้นมาด้วยแรงอารมณ์ของหนุ่มนักรัก
ผู้ช้ำชองในการแสวงหาความสุขในกามารมณ์

มือใหญ่บีบคคิงสะโพกสวยเต็มมือเต็มไม้ เขาถอนริมฝีปากออก
มาเพื่อกั้มลงซุกใช้เนินอกอวบอิมยั่วชวนตา พลอยลีลาหลับตาพริ้ม
อย่างเสียวชานพร้อมกับแ่นอกเข้าหา

จู่ๆ เสียงเรียกเข้ากั้มดังขึ้นและสั้นอยู่ในทางเกงของปรเมศวร์ ดิงสติ
ให้เขาหยุดกิจกรรมรักใคร่เมื่อมันไม่ยอมหยุด จนเขาต้องตัดใจยอม
ปล่อยพลอยลีลาเป็นอิสระ ทั้งที่ยังประคองเอวเธออยู่ สีหน้าเขาขุ่น
เพราะถูกขัดจังหวะ แต่เมื่อมองหน้าจอโทรศัพท์ก็ต้องรีบกดรับสาย

“คุณแม่”

“นี่กว่าจะไม่รับสายแม่แล้ว”

“ครับคุณแม่ พอดีผมยุ่งอยู่”

“แล้วคุยได้ไหมยะ” เสียงคนปลายสายค่อนข้างจะหมั่นได้ เขาหันมามองตาพลอยลีลาแวบหนึ่งแล้วเอ่ยต่อ

“ครับ อู่อะเสร็จแล้ว”

“ดี แม่จะโทร. มาบอกว่าซื้อเครื่องเพชรที่นั่นมาให้แม่ชุดหนึ่ง เอาแบบเก๋ๆ นะ จะเอาให้หนูเก็บหน่อย” คนปลายสายเสียงอ่อนลงเมื่อเอ่ยถึงหนูเก็บของท่าน

“ครับ” เขาเองก็ไม่ได้ซักถามหรืออะไร ทำเพียงรับคำเท่านั้น

“อ้อ ใกล้จะกลับมาหาแม่แล้ว ก็เลิกเจ้าชู้ด้วย แม่จะหาเมียดีๆ เอาไว้ให้”

“แม่ครับ” เขาทำเสียงออดมารถา นี่ขนาดยังไม่ทันกลับ ท่านก็เตรียมตัวหาผู้หญิงที่เหมาะสมให้เขาเสียแล้ว

“น่า แม่บอกให้เลิกก็ต้องเลิก แม่อยากได้ลูกสะใภ้เป็นตัวเป็นตนแล้วเจ้าป้อ”

“ครับ”

“ดี แม่รักป้อนะลูก”

“ผมก็รักแม่ครับ”

ชายหนุ่มวางสายจากมารดาเมื่อทางโน้นวางสายแล้ว เขาถอนหายใจ หันมาทางหญิงสาวที่จัดเสื้อผ้าและผมให้เรียบร้อยเข้าที่แล้ว ยิ้มให้เธอเล็กน้อยพลางเอ่ยขึ้นมา

“เดี๋ยวผมไปส่งนะครับ แล้วค่อยคุยกัน”

“คะ” เธอยิ้มหวานให้เขาเมื่อได้ยินประโยคสามสัมผัสต่อ เพราะรู้มาจากภักฉิราว่าปรเมศวร์เป็นคนไม่ชอบให้ใครเข้าชี้ และเธอรู้อยู่ว่าจะต้องทำอะไรให้เขาถูกใจ

จากนั้นชายหนุ่มจึงโอบเอวเธออย่างสุภาพ แล้วพาเธอเดินออก

จากห้องไปด้วยกัน

ไม่นึกไม่ฝันว่า ภักจิราที่ตามมางานปาร์ตีที่หลังก็รับรู้ว่าพลอยลีลาไม่ได้อยู่ในงาน แถมปรเมศร์ที่มักจะอยู่ในงานกับลูกค้าวีไอพีที่ส่วนใหญ่รู้จักกันเป็นอย่างดี ก็หายตัวไปด้วย เพื่อนนางแบบชาวอเมริกันบอกว่าเห็นพลอยลีลาคุยอะไรกับปรเมศร์แล้วเดินออกไปจากงานด้วยกัน จากนั้นก็ไม่เห็นพลอยลีลาอีกเลย

กลางสังหรณ์บางอย่างบอกเธอว่าเพื่อนตัวแสบที่เพิ่งเลิกกับแฟนเศรษฐีห่างกำลังแทงเธอข้างหลัง ทำให้เธอมือไม้สั่น แต่ยังทำใจเย็นรอดูท่าที่อยู่ตรงที่นั่งพักบริเวณทางออกไปยังลานจอดรถวีไอพี ซึ่งเป็นที่จอดประจำของปรเมศร์

และก็เป็นไปตามที่คาดการณ์ไว้ไม่มีผิด เมื่อเห็นพลอยลีลาเดินควงแขนมากับปรเมศร์ด้วยสีหน้าระริกระริ เบิกบานใจ อีเพื่อนทรยศไม่คิดเลยว่าพลอยลีลาจะทำแบบนี้

“คุณเมศร์...” ภักจิราพยายามระงับอารมณ์โกรธกริ้ว ร้องเรียกชายหนุ่มออกไปด้วยเสียงสั้นที่เดียว แม้จะเพียรระงับแล้วก็ตาม มือกำแน่นอย่างโมโห ทั้งหึงทั้งหวงเมื่อเห็นพลอยลีลายิ้มอย่างไม่รู้สึกรู้สา

“ภัก...” ปรเมศร์หยุดชะงักพร้อมกับมองเธอด้วยความแปลกใจ ในเมื่อเขาไม่ได้นัดกับเธอ “คุณมาทำอะไรที่นี่ หรือว่ามางานปาร์ตีของชาร์ลส์ ตอนเริ่มงานผมไม่เห็นคุณนี่ว่าไม่มาเสียอีก”

“เอ่อ ภักเพิ่งมานะคะ กะว่าจะมาเจอคุณเมศร์ในงานด้วย แล้วนี่คุณกำลังจะไปไหนคะ” สถานะของเธอไม่มีสิทธิ์จะหึงหวงเขา แถมชายหนุ่มยังพูดคุ้ยได้อย่างปกติ โดยมีหญิงสาวซึ่งเขาอาจจะรู้จักด้วยซ้ำว่าเป็นเพื่อนเธอ ยืนยื่นเกาะแขนเขาอย่างแสดงความเป็นเจ้าของ

“ผมกำลังจะไปส่งคุณพลอยนะคะรับ อ้อ คุณสองคนคงจะรู้จักกันแล้ว เพราะเห็นคุณพลอยบอกว่าเป็นนางแบบ แล้วก็คนไทยเหมือนกัน”

“ภาค หัวดีดีจ๊ะ พอดีว่าพลอยมีแอกซิเดนต์นิดหน่อย แต่ได้คุณ
เมศวร์ช่วยไว้ แกรมยังใจดีพาพลอยไปพักที่ห้องแล้วก็ทานข้าวด้วยกัน
โรมแมนติกมากเลยละ นี่ก็กำลังจะกลับแล้ว คุณเมศวร์เลยอาสาไปส่ง
นะ เธอไปปาร์ตี้ต่อให้สนุกเถอะ ไปก่อนนะ”

เพื่อนที่เธอคิดว่าสนิทพูดออกมาได้อย่างหน้าตาเฉย ทำให้ภาค
จิรากัดฟันกรอด แค้นใจจนแทบกระอัก แต่ก็ทำอะไรไม่ได้ เมื่อ
คนกลางอย่างปรเมศวร์เพียงแค่มิให้เธอเล็กน้อย แล้วเอ่ยลาราวกับ
เธอเป็นแค่คนรู้จัก ไม่ใช่คนรักที่แนบสนิทชิดใกล้

“ฉันผมไปก่อนนะครับภาค กว่าจะกลับก็คงตึก ปาร์ตี้ให้สนุกนะ
ครับ”

ว่าแล้วเขาก็เดินจากไป พร้อมกับพลอยลีลาที่หันมามิให้อย่าง
หน้าด้านๆ ไม่รู้สึกรู้สากับน้ำตาที่เริ่มเอ่อคลอขึ้นมา มือที่กำแน่น
จนเล็บจิกเข้าไปในเนื้อ แต่ก็ยังไม่เจ็บเท่าหัวใจที่ราวรานเจียนจะขาด
เมื่อเธอไม่อาจเป็นเจ้าของคนที่รัก

ใช่ เธอไม่เคยรักใครเท่าปรเมศวร์ และยิ่งตอกย้ำกับความเจ็บ
ซ้ำในหัวใจมากขึ้นไปอีกเมื่อเห็นผู้ชายที่เคยมีสัมพันธ์ทางกายอย่างเขา
อยู่เคียงข้างผู้หญิงคนอื่น

เธอรักเขาหมดหัวใจ และอยากได้เขาคืน...ไม่ว่าจะด้วยวิธีใด
ก็ตาม

ภาคจิราคิดพร้อมกับน้ำตาไหลรินออกมา ด้วยความรู้สึกหลากหลาย
หลายปะปน

“นั่งพลอย!” ภาคจิราแทบจะถลาเข้าไปตบพลอยลีลา ขณะ
ที่เจอกันในห้องแต่งตัวในงานเดินแบบแห่งหนึ่ง เพื่อนนางแบบด้วยกัน
ที่ได้รับรู้เรื่องราวจากหญิงสาว รีบช่วยกันดึงไว้ เพราะกลัวว่าถ้ามีเรื่อง
กัน ทางมอเดลลิ่งอาจไล่ทั้งคู่ออกจากสังกัด ด้วยเป็นข้อตกลงที่ทุกคน

ทราบดี ว่าห้ามมีเรื่องกันในระหว่างงาน หรือทำให้เสื่อมเสียชื่อเสียง
“อะไรกันภาค ฉันไปทำอะไรให้เธอ ถึงต้องมาขึ้นเสียงใส่แบบนี้”
พลอยลีลาถามด้วยเสียงที่ใครก็รู้ว่าแสร้งตกใจ ยิ่งทำให้คนร้อนรุ่มใน
อกโมโหมากขึ้น

“หล่อนรู้ดีแกลใจ สองสามวันมานี้ฉันรู้แน่ว่าหล่อนไปไหนมาไหน
กับคุณเมศวร์ แบบนี้เขาเรียกว่าอะไร นังงูพิษ” ภาคจิราชี้หน้าด่าอีก
ฝ่ายอย่างไม่สนใจอะไรแล้วทั้งสิ้น ในขณะที่เพื่อนๆ ช่วยกันกอดทั้งแอม
ทั้งแขนเพื่อรั้งตัวเอาไว้

“อู๊ย ก็เธอบอกฉันเองนี่นาว่าคุณเมศวร์ตัดความสัมพันธ์กับเธอ
แล้ว แล้วฉันก็โสดพอดี การที่ฉันคบกับคุณเมศวร์ก็ไม่เห็นจะผิดตรง
ไหน” พลอยลีลาแย้งกอดอกลอยหน้าลอยตาเจรจาด้วยสีหน้ายิ้มยั่ว หา
ได้มีความรู้สึกลับใจต่อหัวใจของเพื่อน

“มันจะมากไปแล้วนะพลอย คุณเมศวร์ไม่ได้ตัดสัมพันธ์กับฉัน
เขาแค่จะกลับเมืองไทย แล้วเขาก็แพร่กับความสัมพันธ์ที่ไม่ปิดกั้นหาก
ฉันจะมีใครอื่น แต่ไม่ได้เลิกกัน อีบ้า!”

“อ้าวเธออ แต่ในความเข้าใจของฉันมันก็คือเลิกกันนี่นา ไม่รู้สิ
แล้วการที่เขาไปไหนมาไหนกับฉัน มันเป็นความพอใจของเรา คนอื่น
ไม่เกี่ยว หึๆ เธอก็รู้แกลใจดีว่าตบมือข้างเดียวมันไม่ดัง” พลอยลีลาแย้ง
ยั่วอารมณ์อีกฝ่ายอย่างไม่ได้หวาดเกรงความเป็นนางแบบรุ่นพี่และ
เป็นเพื่อนคนไทยด้วยกันเลยสักนิด

“เดี๋ยวเขากลับเมืองไทย หล่อนก็ถูกเขี่ยเหมือนกันนั่นละ อีโง่”
ภาคจิราเริ่มกลับมาตั้งสติ หันไปส่งสายตาให้เพื่อนๆ และบอกว่าเธอจะ
ไม่ทำอะไรที่รุนแรง “โอเค ฉันขอพูดกับพลอยอีกหน่อย รับรองว่าไม่
ทำให้งานเสียแน่ๆ”

“อ้าว ยอมรับแล้วหรือว่าถูกเขี่ยทิ้ง อู๊ย ใครกันแน่ที่โง่ จะบอก
ให้เอาบุญนะภาค เดือนหน้าฉันก็จะกลับเมืองไทยเหมือนกัน แล้วเรา

ยังมีสัญญาใจกันเอาไว้ เมื่อฉันกลับไปอยู่ที่นั่น”

“อะไรวะ!” ภคจิราไม่คาดคิดว่าพลอยสีลาจะถึงกับย้ายกลับไทยเพื่อสานต่อความสัมพันธ์กับปรเมศวร์ ใจเต้นรัว ความแค้นแล่นขึ้นมาในอกจนแทบกระอัก เนื้อตัวสั่นทึ่มด้วยความโกรธและอิจฉา

“แล้วอีกอย่าง งานนางแบบฉันก็ยังทำต่อ เพราะแคเทอลีนยังใจดีรับปากว่าจะส่งเรื่องไปที่สาขาในเมืองไทย ให้ฉันไปเข้าสังกัดที่นั่น แถมยังมีงานพรีเซนเตอร์ที่รอให้ฉันกลับไปถ่ายทำอีกด้วยนะ ซึ่งฉันก็เซ็นสัญญาไปแล้วด้วยค่าตอบแทนที่สูงเอากการ ทำไมฉันถึงโชคดีขนาดนั้นะ ทั้งเรื่องงานแล้วก็...ความรัก หึๆ” พลอยสีลาบอกอีกฝ่ายด้วยน้ำเสียงที่เหนือกว่า

“กรี๊ดดด อีบ้า ฉันจะตบแก” ไม่ทันที่ภคจิราจะได้ทำอย่างใจเพื่อน ๆ ก็เข้ามาขวาง ด้วยกลัวว่าจะเกิดเหตุการณ์บานปลาย งานจะเสีย เพราะใกล้จะต้องออกไปเดินแบบแล้ว

“โน ไม่ได้นะภค เธอจะใช้อารมณ์จนทำให้งานพังไม่ได้เป็นอันขาด หากไม่อยากโดนปรับค่าเสียหายหมดตัวละก็” คำพูดของเพื่อนหยุดทั้งสองสาวไทยที่หุ่มเถียงกันได้ชะงัดนัก ด้วยมูลค่าความเสียหายจากการที่อาจทำให้งานล้ม มันสูงจนเธอสองคนอาจหมดตัว เพราะที่อเมริกาเวลาฟ้องร้องกันนั้นมักมีมูลค่าสูงจนคนถูกฟ้องอาจหมดเนื้อหมดตัวกันเลยทีเดียว

“โอเคๆ ฉันเข้าใจละ” ว่าพลาภภคจิราก็ผละออกมากับเพื่อนนางแบบคนอื่น แต่ไม่วายหันมาสบตาอีกฝ่าย “คนอย่างเธอหักหลังเพื่อนได้ สักวันเวรกรรมจะตามสนอง แล้วรู้เอาไว้ด้วยว่า คุณเมศวร์ไม่มีวันรักผู้หญิงแบบเธอ”

“อ้อเหรออ ไม่มีใครรู้ใจใครหรอกนะ นอกจากตัวเขา แต่ขอโทษด้วย ที่ตอนนี้เขาเลือกฉัน” ว่าแล้วพลอยสีลาก็กเดินแยกไปอีกมุมหนึ่งของห้อง รอเวลาที่ก็จะออกไปเดินแบบ ในขณะที่แคเทอลีนเจ้าของ

บริษัทมอเดลลิงเข้ามาพร้อมกับเจ้าของแบรนด์หรืออย่างชาร์ลส์ เพื่อเช็ก ชุดพินาเลที่จะเดินเป็นคนสุดท้าย โดยงานนี้ได้นางแบบสาวเรโกะที่กำลังฮอตอยู่ในเวลานี้

พลอยลีลาแม้จะรู้สึกแค้นใจที่ถูกชกคนรัก แต่วันนี้ก็ลับแอบชอบคุณที่เป็นโอกาสดีให้เธอได้มาเจอปรเมศร์ที่น่าลุ่มหลงกว่าเอริก เป็นไหนๆ เพราะเขาทั้งหนุ่มแน่นและหล่อเหลาชวนให้ใจเต้นได้ตลอด คิดแล้วก็ยิ้มออกมาด้วยความมั่นใจในความสวยของตัวเอง ที่อีกฝ่ายโทร. หาเธอ ชวนไปช้อปปิ้งและรับประทานอาหารแทบทุกวัน ที่สำคัญ ปรเมศร์เป็นสายเปย์แบบที่เธอชอบเสียด้วย

วันนี้ก็คงจะยิ่งทำให้ยายภคจิรากระอักจนแทบเป็นบ้า เมื่อเห็นว่าในบรรดาผู้เข้าชมการเดินแบบในครั้งมีปรเมศร์อยู่ด้วย แถมยังเป็นแขกวีไอพีที่นั่งอยู่ข้างหน้าอีกต่างหาก

เธอมั่นใจว่าเขาจะต้องมีดอกไม้ซ้อโตมาให้เธอแน่นอน ช่วงเวลาดีๆ แบบนี้ไม่ควาเอาไว้อีกแล้ว

แล้วก็ป็นดังคาด เมื่อการเดินแบบบนแคตวอล์กในคราวนี้เป็นทางเดินยาวโดยมีผู้เข้าชมสองฝั่ง แถวกลางของวีไอพีจะอยู่ระนาบเดียวกับแคตวอล์ก และแถวถัดไปเป็นอัฒจันทร์ยกสูงลดหลั่นขึ้นไปเรื่อยๆ อีกห้าแถว ซึ่งมีทั้งเซเลบ ดารา คนดัง มหาเศรษฐีมากมายหน้าหลายตาเข้ามาชมแฟชั่นในครั้งนี้

เมื่อเดินออกไป จะเห็นปรเมศร์นั่งอยู่ด้านหน้าสุดทางซ้ายมือ และอยู่กลางๆ แคตวอล์ก เธอแอบส่งสายตาให้เขาพร้อมกับเห็นช่อดอกไม้ในมือ เขายิ้มอ่อนนให้เธอพร้อมกับตบมือเบาๆ ให้ แม้จะคาดการณ์เอาไว้แล้ว แต่ก็ยังรู้สึกหัวใจเต้นแรง เพียรระงับไม่ให้เห็นออกมาทางสีหน้าเนื่องจากกำลังเดินอยู่บนแคตวอล์ก จนกระทั่งเดินเข้าไปด้านหลังเวที เธอก็แทบจะกรี๊ดออกมาทีเดียว จนเพื่อนนางแบบและสไตลิสต์ รวมทั้งทีมงานที่คอยช่วยผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าให้ ต้องเอ่ยถาม

ออกมาเพราะเห็นเธอยิ้มกว้างจนออกนอกหน้า

พอเธอตอบออกไป คนฟังทั้งหลายก็ร้องกรี๊ดกร๊าดกันเป็นแถว ในขณะที่อีกมุมหนึ่งที่ภักดีราเพิ่งเดินกลับมาจากข้างนอก หน้าหงิกงอด้วยอาการไม่สบอารมณ์ เปลี่ยนเสื้อผ้าไปด้วยความรู้สึกที่แทบไม่อยากจะเดินออกไปเจอหน้าชายหนุ่มอดีตคู่ดวง แถมยังรู้สึกหน้าชาเพราะเสียหน้า ใครๆ ก็รู้ทั้งนั้นว่าเธอคงอยู่กับปรเมศวร์ แต่เธอไม่เคยบอกใครเรื่องความสัมพันธ์ที่จับลงระหว่างเขากับเธอ นอกจากยายเพื่อนทรยศ แต่อย่างไรก็ต้องทำใจ

ฝากเอาไว้ก่อนเถอะ คุณเมศวร์ก็ใจดีกับสาวสวยทุกคนนั่นละ รอจังหวะอีกนิด เธอจะกลับไปหาเขาได้อย่างแน่นอน ภักดีรายิ้มมุมปากอย่างมีความหวัง และเริ่มคิดวางแผนอะไรบางอย่างขึ้นมาบ้าง

หน้าที่นี้ก็ต้องปล่อยไปก่อน น้ำเชี่ยวอย่าขวางเรือ คนอย่างปรเมศวร์ไม่ควมไครนานักหรอก ยิ่งผู้หญิงซึ้งยิ่งอย่างพลอยสีลา อีกหน่อยเขาก็เบื่อ หึๆ

ตอนสุดท้ายเมื่อเรโกะเดินชุดพินาเลจบลอง และชาร์ลส์ขึ้นไปบนเวทีพร้อมกับได้รับช่อดอกไม้เป็นกำลังใจ เรโกะเองก็มีเอริกมอบช่อดอกไม้ให้อย่างลุ่มหลง ในขณะที่พลอยสีลาแม้ไม่ได้เดินในชุดพินาเล แต่ปรเมศวร์ก็ลุกขึ้นมามอบช่อดอกไม้ให้ด้วยรอยยิ้มชวนหลงใหล ทำให้หญิงสาวเงินขึ้นมามีความสุขไม่ได้ เมื่อตกเป็นเป้าสายตาของคนในงาน ขณะที่ปรเมศวร์เดินไปมอบช่อดอกไม้ให้ชาร์ลส์และกอดเขาอย่างสนิทสนม

งานจบลงอย่างอลังการและเพอร์เฟกต์ เมื่อชุดที่ชาร์ลส์ออกแบบเป็นที่ฮือฮาอย่างมาก ทั้งจากคนที่มาชมในงานและสื่อต่างๆ ที่เผยแพร่ข่าวงานเดินแฟชั่นที่สวยงามและแปลกใหม่ไปทั่วโลก เรียกว่าชาร์ลส์เป็นผู้นำแฟชั่นอย่างแท้จริง

2

- รักต่างขั้ว +

ชายหนุ่มในชุดสูทหล่อเนี้ยบมองเวทิตที่ไม่สูงมากนัก ซึ่งมี
คู่บ่าวสาว ที่คนหนึ่งยิ้มหน้าบานแจ่มอย่างสดใส ในขณะที่ชายหนุ่ม
ผู้เป็นเจ้าของนั้น แม้จะมีใบหน้าเรียบนิ่ง ยิ้มมุมปากเพียงเล็กน้อย
แต่ก็เรียกว่าหล่อจนคนในงานอิจฉาเจ้าสาวเลยทีเดียว

จะไม่ให้อิจฉาได้อย่างไร ในเมื่อคนเป็นเจ้าของคือ ปรมัตถ์
พระเอกสุดฮอตที่สาว ๆ คลั่งไคล้ทั่วประเทศ แคมเปญแต่งงานในครั้ง
นี้ ก็ไม่ได้ทำให้ชายหนุ่มกระแสดกแต่อย่างใด เมื่อแฟนคลับของเขาไม่ใช่
แฟนคลับธรรมดา แต่เป็นแฟนคลับที่รักกันไปถึงจิตวิญญาณ เข้าใจ
ในความเป็นปุถุชน พร้อมใจกันสนับสนุนในทุกด้าน เรียกว่าจะ
ซัปพอร์ตกันไปจนถึงรุ่นลูกของปรมัตถ์เลยทีเดียว

ปรมัตถ์กลับมาเมืองไทยได้เกือบเดือนแล้ว ตอนที่กลับมาถึง
ใหม่ๆ เขารู้สึกเซอร์ไพรส์เป็นอย่างยิ่ง เมื่อบิดามารดาบอกเล่าถึงเรื่อง
ราวการกลับมาของปรมัตถ์ น้องชายหัวดีของเขาที่ออกจากบ้านไป
เพราะทะเลาะกับพ่อ เจ้านั้นอยากเป็นนักแสดง แต่พ่ออยากให้
สืบทอดธุรกิจ แกรมใจแข็งและทิวี่สูงทั้งคู่ คนลูกก็สู้ยิบตา อยากพิสูจน์
ว่าสามารถไปถึงฝั่งฝันด้วยลำแข้งของตัวเอง ในขณะที่คนพ่อไม่ยอม
ละทิวี่ เพราะตัวเองเป็นฝ่ายไล่ลูกชายไปเอง แกรมยังดูถูกดูแคลนใน

อาชีพที่นายปรมัตต์เลือกเดินว่าสิ้นคิด...

ทว่านานวันเข้า การที่คนเป็นลูกไม่กลับมาทำให้พ่อของเขาทุกข์ตรมจนสุขภาพทรุดโทรมลงไปมาก ต้องให้น้องเขมาช่วยดูแล ส่วนเขาที่ได้ชื่อว่าเป็นลูกไม่แท้ เมื่อเรียนจบปริญญาตรีก็ถูกส่งไปเรียนต่อโทที่อเมริกาพร้อมกับฝึกงานที่โรงแรมในเครือกลางกรุงนิวยอร์ก พร้อมกับเข้าบริหารงานเป็นผู้บริหารเต็มตัวเมื่อเรียนจบปริญญาโท

เซอร์ไพรส์ที่สอง เจ้าน้องชายนั้นแต่งงานจดทะเบียนสมรสเรียบร้อย กับหญิงสาวที่อายุห่างกันเป็นรอบ แถมรูปร่างหน้าตาไม่ใช่สเปกมันเลยด้วยซ้ำ แต่จากที่มารดาของเขาเล่าก็ดูท่าจะปลื้มเจ้าหล่อนอย่างออกนอกหน้าทีเดียว นั่นก็เพราะหนูแก้วของแม่เป็นกามเทพให้ครอบครัวของเขากลับมาพร้อมหน้ากันอีกครั้งนั่นเอง

เจ้าบ่าวเจ้าสาวของงานในวันนี้ก็คือนายปรมัตต์กับเกวลี น้องชายน้องสะใภ้ของเขานั่นเอง นัยว่าการจัดงานแต่งงานนี้บิดามารดาจัดงานเลี้ยงฉลองสมรสอย่างเอิกเกริก ก็เพราะต้องการประกาศให้ทุกคนรู้ว่า ดาราหนุ่มชื่อดัง ปอนด์ ปรมัตต์ เป็นลูกชายพวกท่าน และเพื่อสยบข่าวลือที่ว่าครอบครัวของปรมัตต์รังเกียจลูกสะใภ้โนเนมอย่างเกวลีด้วย

คนอย่างคุณนายปรางทิพย์ลองได้รักใครแล้ว ใครอย่าได้มาแตะลูกสะใภ้คนนี้หากพูดไปแล้ว ดูท่าจะรักมากกว่าลูกชายสองคนเสียอีก เนื่องจากท่านอยากได้ลูกสาวมานาน แล้วยายหนูแก้วนั้นก็ได้อย่างใจท่านทุกอย่าง คิดแล้วชายหนุ่มก็ยิ้มออกมา...

จะว่าไป เริ่มแรกที่เขาเข้ามาอยู่ในบ้านฉัตรแก้ว ตอนนั้นปรมัตต์อายุประมาณสองขวบ ส่วนเขาห้าขวบ เจ้านั้นน่ารักเหมือนกับ...อ่า ตุ๊กตาบาร์บี้ เพราะคุณแม่ซึ่งก็คือป้าแท้ๆ ของเขา ชอบจับเจ้าปอนด์ไว้ผมยาวประบ่า แล้วแต่งหญิงให้มันชะน่ารัก ดีที่คุณพ่อออกปากกับคุณแม่ว่าเจ้าปอนด์เริ่มโตจะเข้าอนุบาลแล้ว เต็มใจลูกสืบสัน กว่า

คุณแม่จะยอมลงให้ คุณพ่อก็ต้องกล่อมอยู่เป็นเดือน

เขาเองก็แอบสงสารมันอยู่เหมือนกัน แต่พอมันโตขึ้น กลับกลายเป็นเสียร้ายไปได้อย่างไรก็ไม่รู้ ทั้งที่หน้าหวานขนาดนั้น...

ชายหนุ่มหลบเหล่าสาว ๆ ที่ต่างเข้ามาพูดคุยทำความรู้จัก ทั้งเข้ามาแบบเอียงอายและดูใจมถึงเนื้อถึงตัว รวมถึงลูกสาวของบรรดาคุณหญิงคุณนายที่เป็นเพื่อนกับมารดาของเขา ซึ่งเข้ามาทางมารดาให้พามาแนะนำให้เขารู้จัก แต่ทุกคนมองเขาราวกับอาหารหวาน จนตัวเขาเองยังแอบกลัวใจพวกเธอ

ปรเมศวร์มองหน้าเปล่าเพื่อดับกระหาย มีบริกรเดินผ่านมาพอดีพร้อมกับค้อมกายให้เขา ชายหนุ่มจึงหยิบมาหนึ่งแก้วแล้วเดินไปที่ซุ้มอาหาร ซึ่งตอนนี้แทบไม่มีใครสนใจ เนื่องจากทุกคนดูจะสนใจคู่บ่าวสาวและพิธีกรในงานกันเป็นส่วนใหญ่ เมื่อมีการพูดจาหยอกเย้าแซวกันเล่นบนเวที

ชายหนุ่มในชุดสูทหรูจากห้องเสื้อชาร์ลส์ที่เขาไว้ใจและเป็นเพื่อนปาร์ตีในวงสังคม ด้วยความสูง 188 เซนติเมตรทำให้เขาดูสมาร์ทจนสาว ๆ มองตามตาละห้อย แม้แต่หนุ่ม ๆ นิยมชายก็มองเขาตาปรอยทีเดียว การต้องหาที่หลบคนจึงค่อนข้างยากเมื่อกลายเป็นที่จับตามองความโดดเด่น

ปรเมศวร์อาศัยช่วงที่คนสนใจบ่าวสาวบนเวทีเดินไปหลบที่มุมหนึ่ง ซึ่งเป็นซุ้มขนมหวาน และยื่นมองจากตรงนั้นขึ้นไปบนเวที ด้วยความสูงเกินมาตรฐานชายไทยจึงไม่ใช่เรื่องยากที่จะเห็นคนบนเวที

ทว่ายื่นดูไปสักพักก็เริ่มหิว เขาจึงหันกลับมาทางซุ้มอาหารด้านหลัง ก็พบว่ามันเป็นซุ้มอาหารหวานพวกเค้กมะพร้าว บราวนี่ และเค้กช็อกโกแลตหน้านม พายบลูเบอร์รี่ และอีกมากมายละลานตาทีเดียว ในขณะที่เขากำลังจะยื่นมือไปหยิบเค้กมะพร้าวที่ไม่เคยรับประทานมาก่อน กลับมีเสียงไอและสำลักขึ้นมา

เมื่อเงยหน้ามองก็เห็นว่าเป็นเด็กสาวในชุดเมदनาร์ก ติดป้ายชื่อพนักงาน กำลังกำลังก้อยู่ เมื่อสังเกตเห็นก็เห็นเธอหน้าแดงพร้อมกับพยายามกลืนไอ ไม่ให้เสียงดัง ตาเหลือกลานด้วยความตกใจ ในขณะที่แก้มป้องจากอาหารในปากที่ยังเคี้ยวไม่หมด มือข้างหนึ่งจับอยู่ที่คอ ส่วนอีกข้างทุบอกปั๊กๆ อย่างพยายามระงับอาการสำลัก ดูตลกจนเขา ขำออกมาเบาๆ

คนตัวโตเห็นแล้วอดสงสารไม่ได้เลยยื่นแก้วน้ำที่จับไปเพียงเล็กน้อยให้เธอ คนตรงหน้าตาโตจ้องเขาอย่างตื่นตระหนก แต่ก็รีบคว้าแก้วน้ำไปดื่มจนหมดแก้ว พลางทำสีหน้าเหยเกเมื่อหายสำลักและกลืนอาหารลงไปได้

เธอรีบวางแก้วลงบนโต๊ะแล้วยกมือไหว้เขา พร้อมเอ่ยเสียงกระซิบ

“เอ่อ ขอขอบคุณมากนะคะที่ช่วยฉัน คือ...” ยังไม่ทันพูดจบ จู่ๆ ผู้จัดการฝ่ายจัดเลี้ยงก็เดินผ่านมา เขาตรวจตราตามซุ้มอย่างเข้มงวดด้วยสายตาราวกับเครื่องสแกน เธอจึงรีบบอกคนตัวสูงที่ยืนอยู่ “ขออภัยค่ะ คุณอย่าบอกคนที่กำลังเดินมานั้นว่าฉันกินอาหารนะคะ...”

ทั้งที่ชายหนุ่มผู้เป็นแขกในงานไม่ได้ตอบรับคำอะไร แต่เขาก็กลับขยับมายืนบังเธอและทำเป็นยืนเลือกเค้ก ภัตตาคารก็มึนงงหน้าหลบความผิด สายตาเหลือบเห็นว่าผู้จัดการฝ่ายจัดเลี้ยงยืนอยู่ห่างจากชายร่างสูงหน้าตาดีคนนี้ แต่เพียงครู่เขาก็เดินจากไป และเธอได้ยินแว่วๆ ว่า

“ตามสบายนะครับ คุณ...มีอะไรให้รับใช้ก็เรียกผมได้นะครับ”
ด้วยน้ำเสียงที่นอบน้อมเหลือเกิน

เธอฟังไม่ถนัดนักว่าเขาชื่ออะไร ด้วยเสียงกรีดกราดที่ตั้งจากบนเวที เพราะเจ้าบ่าวหอมแก้มเจ้าสาว ทั้งเสียงฮือฮา เสียงซัดเตอร์ดัง

ระรัว แล้วเสียงผู้คนที่ยิ่งดังเข้าไปอีก เมื่อเจ้าสาวหอมแก้มเจ้าบ่าวรัวๆ ที่ลั๊กยิ้มสองข้าง คนหลงเมียได้แต่ยิ้มระรื่นแกมเอ็นดูเจ้าสาวตัวน้อยของเขา แล้วรวบตัวเจ้าสาวมาจูบโชว์นักรข่าวในงานเสียเลย นักรข่าวบางคนแทบล้มถ่ายรูป เพราะมัวแต่ดูเพลินจนแข่งขาแทบอ่อนระทวยไปพร้อมกับเจ้าสาวกันเลยทีเดียว

“เขาไปแล้วครับ”

เสียงที่เอ่ยขึ้นทำให้เธอหันมา และเงยหน้ามองเขาด้วยความขอบคุณ

“ขอบคุณมากนะคะ จริงๆ แล้วมันเป็นกฎนะค่ะว่าห้ามพวกเราพนักงานกินอาหารในงาน”

“แล้วทำไมคุณไม่ทำตามกฎล่ะ ในเมื่อต้องมาทำอาชีพนี้”

“จริงๆ ฉันเพิ่งมาทำงานวันนี้วันแรกนะค่ะ แล้วเอ่อ ฉันก็ยังไม่ได้กินข้าวกลางวัน มันเลยหิวจนแทบท้องไปหมด แกรมเค้กก็น่ากินมากด้วย ฉันเลยอดใจไม่ไหว แล้วเค้กนี้ก็เหลือเต็มเลยค่ะ หลังจากเสร็จพิธี เจ้าสาวโยนช่อดอกไม้ แหกก็กลับหมดแล้ว” เธอพยายามอธิบาย

“แล้วทำไมคุณไม่รอให้จบงานก่อนล่ะ หลังจากนั้นค่อยกินก็ได้”

“ก็เค้กมันน่ากินนี่คะ เจ้าช็อกโกแลตหน้านิมนี่ ฉันเห็นแล้วต้องร้องเลย” เธอออกเขาพลางชี้ไปที่เค้กช็อกโกแลตหน้านิมด้วยสายตาละห้อยทีเดียว จนคนมองอดยิ้มเอ็นดูไม่ได้ และเขาเพิ่งสังเกตว่าที่ปากด้านบนของเธอเลอะช็อกโกแลตดูตลกชะมัด

“คุณคงยังไม่อิมสินะ ดูก็รู้”

“หืม คุณอ่านใจคนได้ด้วยเหรอะคะ เหาะๆ เค้กหน้านิมเนื้อละมุนแบบนี้ สามชิ้นกำลังดีเลยคะ” เธอยิ้มให้พลางมองสบด้วยแววตาระยิบระยับ รวากับหลงรักเขาเสียนักรหนา แต่ปรเมศรรู้ว่ามันไม่ใช่ เพราะแววระยิบระยับนั้นเธอมอบมันให้แก่เจ้าเค้กหน้านิมต่างหาก

ชายหนุ่มยิ้มมุมปาก รู้สึกแปลกๆ เมื่อเจอสายตาบอกรัก

ซ็อกโกแลตของเธอ

“เอานี้ ผมจะบังให้คุณเอง แล้วคุณก็กินเจ้านั้นอีกชิ้น คราวนี้ค่อยๆ กินล่ะ”

“เอ่อ จะดีหรือคะ” เธอว่าอย่างลั้งเล พลังชะง่อมองหาหัวหน้าฝ่ายจัดเลี้ยงและพนักงานตามซุ้มต่างๆ ก็เห็นว่าไม่มีใครสนใจใครเลย “งั้นฉันจะกินอีกชิ้นนะคะ รongห้องไปก่อน กว่าจะได้กลับบ้านคงอีกนานเลย”

ภัสสรรีบหยิบชิ้นเค้กที่มีพอยล์สีเงินรองอยู่ด้านลงไปกินอย่างเอร็ดอร่อย โดยมีชายหนุ่มใจดีบังให้และเธอเอนตัวหลบไปอีกทาง ใช้เวลาเพียงไม่นานเธอก็ส่งเสียงให้สัญญาณแก่เขา

“เรียบร้อยแล้วค่ะ ขอบคุณมากนะคะ แม้จะผิดกฎ แต่คุณก็ยังเข้าใจฉัน แถมยังช่วยฉันอีก” เธอยิ้มให้เขา พร้อมกับใช้หลังมือปิดเศษซ็อกโกแลตที่ติดมุมปาก

“ไม่เป็นไร ก็คุณหิวนี่นา แล้วของมันก็เหลืออยู่แล้ว” เขาออกยิ้มๆ พลังเอื้อมมือข้ามโต๊ะไปปาดเช็ดซ็อกโกแลตที่อยู่ตรงมุมปากด้านบนเฉียงไปทางแก้มออกให้เสียเอง

ภัสสรไม่ได้หลบเสียงแต่อย่างใด เมื่อเห็นว่าเขาไม่ได้ดูคุกคามอะไรเธอ แถมยังใจดีและสุภาพมากอีกด้วย

“อู๊ย ขอบคุณค่า มีขอบคุณประอะเลย” เธอว่าอย่างเขินๆ ที่กินมูมมามต่อหน้าเขา เลยรีบหยิบผ้าเช็ดหน้าผืนเล็กให้อีกฝ่าย เพราะเพิ่งนึกได้ว่าตนเองมีสิ่งนี้อยู่ในกระเป๋ากระโปรง

เขารับไปแล้วเช็ดที่มีมือด้วยสีหน้ายิ้มๆ แต่แทนที่จะคืนผ้าเช็ดหน้าให้เธอ เขากลับยัดมันใส่ลงในกระเป๋ากางเกงไปหน้าตาเฉย คนที่มองตามอริยาบถแขกหนุ่มใจดีในงานจึงทำตาโตงงงัน จะเอ่ยปากขอคืนก็รีบหุบปากลงจับเมื่อเกิดลั้งเลไม่กล้าขึ้นมา แต่ผ้าเช็ดหน้าผืนเดียวกับกรที่เขาช่วยเธอจากหัวหน้าฝ่ายจัดเลี้ยง แถม

ยังให้เธอกินเค้กของโปรดอีก

ภัสสรได้แต่มองผ้าเช็ดหน้าที่ปักเองกับมือเป็นอักษรตัว P และมีรายละเอียดในตัวอักษรที่เป็นรูปดอกกุหลาบ ใบไม้ และลวดลายเล็กๆ ที่ตั้งใจทำ แล้วเธอก็เพิ่งทำได้เป็นผืนแรกเสียด้วย จ้อ เสียตาย

ชายหนุ่มทำเป็นเมินสายตาของหญิงสาวที่มองตามผ้าเช็ดหน้า ตาละห้อยทีเดียว ไม่รู้ทำไมเขาจึงรู้สึกสนุกที่ได้แก้มให้เธอทำสีหน้า ตลกๆ ยิ่งมองก็ยิ่งอารมณ์ดี อาจเป็นเพราะเธอไม่ได้มองเขาด้วย สายตาแบบที่หญิงสาวคนอื่นมอง เขาจึงพูดคุยกับเธอได้อย่างสบายๆ

“ตั้งใจทำงานล่ะ ผมไปนะ” เขาบอกเธอด้วยเสียงเรียบนิ่งพลาง เหลือบมองป้ายชื่อที่ติดตรงหน้าอกของหญิงสาว

“ขอบคุณค่ะ” เธอยิ้มจนตาหยีแล้วยกมือไหว้เขา โดยไม่รู้เลยว่าสักวันนี่จะเกิดอะไรขึ้น

เมื่อเลิกงานแล้ว ผู้จัดการฝ่ายจัดเลี้ยงก็เรียกเธอไว้ ในขณะที่พนักงานคนอื่นทยอยกลับกันไปบ้างแล้ว ภัสสรรับคำตอบแทน มาเก็บไว้ในกระเป๋าสะพาย พร้อมกับได้รับข่าวดีว่าให้เธอมาใหม่ใน เช้าวันพรุ่งนี้ เขามีตำแหน่งให้เธอทำ เอาไว้ค่อยมาคุยรายละเอียดกัน ทีหลัง เพราะวันนี้ดีกมากแล้ว

ภัสสรยิ้มกว้างให้อีกฝ่ายขณะยกมือไหว้ขอบคุณ พร้อมกับ สายตาวานเซื่อมเพราะความง่วงนอน แถมยังเผลอहारออกมาหนึ่ง ทีให้ได้อายและเป็นการเสียมารยาทอย่างมาก เธอรีบปิดปากแล้วยิ้ม ให้เขาอย่างเขินๆ

สาริตเป็นชายวัยห้าสิบที่อายุมากกว่าเธอกว่าสองรอบ เรียกว่า เป็นพ่อเธอได้ด้วยซ้ำ แม้เขาจะดูเข้มงวดด้วยตำแหน่งหน้าที่ แต่เธอรู้สึกได้ว่าเขาดูเป็นคนดีมากคนหนึ่ง

“ขอโทษค่ะที่เสียมารยาท” เธอรีบบอกเขาพลางทำหน้าแหง

“เธอชื่ออะไรนะ” เขาไม่ได้ว่าอะไร แต่กลับเอ่ยถามชื่อเธอ

“ภัทสรค่ะ”

“ไม่ใช่ ฉันหมายถึงชื่อเล่นนะ”

“พั๊ดคะ” เธอบอกเขาพลางทำมือโบกไปมา เพื่ออธิบายความหมายชื่อไปด้วย

“อืม พรุ้งนี่เธอก็มาแต่เช้า สักแปดโมง แล้วค่อยมากุ้ยกันอีกทีนะ” เขาบอกย้ำอีกครั้งราวกับกลัวเธอจะลืม

“คะ” เธอรับคำ “งั้นพั๊ดไปก่อนนะคะ”

“อ้อ เตี่ยมาก่อน เอนี่กลับไปกินที่บ้านด้วย ของในงานแต่ง เหลือเยอะเลย พอดีว่าวันนี้มีงานแต่งของน้องชายเจ้าของโรงแรม ท่านเลยสั่งให้พนักงานแบ่งกันเอากลับบ้านไปกินนะ เธอรังเกียจจริงเปล่า”

“เอ๋ จริงเหวอคะ! ไม่รังเกียจเลยคะ” ภัทสรตาโตขึ้นมาทันทีเมื่อเห็นว่ามันเป็นกล่องเค้ก หลังจากรับถุงกระดาษที่มีกล่องสี่ข้าวค่อนข้างใหญ่และกล่องใส่ๆ เล็กลงมาสักครึ่งของกล่อง “แล้วคนอื่นเล่าคะ”

“ไม่ต้องห่วงหรอก เขาแบ่งกันไปหมดแล้ว เหลืออันนี้ที่ฉันกินเอาไว้ให้ล่ะ แล้วก็ให้พวกแซนดิวิชด้วย” เขาบอก แกวต้ออ่อนแสงลงด้วยความเอ็นดูเมื่อเห็นท่าที่ดีใจของอีกฝ่าย

“เจ้าของโรงแรมใจดีจังเลยนะคะ”

“อืม ท่านใจดี แต่กับเฉพาะบางคนเท่านั้นละ” เขาแค้นเสียงที่ฟังดูทะแม่งๆ แต่เธอก็ไม่ได้คิดอะไรมาก ด้วยวันนี้เป็นความโชคดีไม่รู้กี่ขั้นต่อกี่ขั้น ได้ทั้งงานได้ทั้งขนม แค่นี้ก็นอนหลับฝันดีแล้ว

“งั้นพั๊ดกลับไปก่อนนะคะ” เธอยกมือไหว้ชายสูงวัยกว่ามากทั้งถุงขนม

“ไปเถอะ กลับบ้านดีๆ”

“คะ บ้านพั๊ดอยู่ไม่ไกล เตี่ยวเรียกมอเตอร์ไซค์ไปคะ” ว่าแล้วก็หันหลังเดินเร็วๆ ออกไปด้วยสีหน้าสดใส

ชายวัยกลางคนมองตามหลังอีกฝ่ายพลางยกข้อมือขึ้นดูนาฬิกา เป็นเวลาสามทุ่มกว่าแล้ว เขาเดินกลับเข้าไปในตึกที่อยู่ด้านหลังโรงแรม ในส่วนที่เป็นออฟฟิศพนักงาน แล้วหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาโทรหาใครบางคน

“เรียบริ้อยแล้วครับ พຽງนี้เธอจะมาตอนแปดโมง”

ปลายสายจึงถามกลับมา

“ครับ เธอบอกว่าจะกลับมอเตอรืไซคิวน”

“ออกไปนานรียัง”

“เพิ่งเดินออกไปเมื่อสักครຽครับ”

“โอเค...เรื่องนี้เก็บไว้เป็นความลับนะ”

“ครับ ผมไม่ได้บอกใคร” พุดจบสาริตก็วางสายพลางครຽนคิดอะไรบางอย่าง แต่แล้วก็ส่ายศีรษะเมื่อคิดว่ามันไม่ใช่เรื่องของเขา แต่ทำตามความต้องการของคนเป็นนายก็พอ

ตัวเขาก็ต้องกลับบ้านแล้วเหมือนกัน ทุ่มเททำงานมานานขนาดนี้ไม่กี่ปีก็เกษียณ ถึงเวลาที่ต้องถอยให้คนรุ่นใหม่ขึ้นมาแทน เขาคิดพลางเก็บเอกสารบนโต๊ะ แล้วหยิบกระเป๋า มองสำรวจห้องว่าปิดไฟ ปิดคอมพิวเตอร์เรียบริ้อยแล้ว จึงปิดล็อกห้อง แล้วเดินไปที่ลานจอดรถเพื่อกลับบ้านเสียที

ในขณะที่ภัสสรเดินออกมาถึงด้านหน้าโรงแรมพอดีกับที่รถ

เบนซ์สีดำมันปลาบแล่นมาพร้อมกับบีบแตร เธอจึงหันไปมอง ก็พบว่า เป็นชายหนุ่มุ่ใจดีนั่นเอง

“คุณ...” เธอไม่ได้แปลกใจที่เจอเขา เพราะรู้ว่าชายหนุ่มุ่เป็นแขกที่มาในงาน แต่แปลกใจที่เขาบังเอิญกลับเวลาเดียวกับเธอ

“ผมทำธุระอยู่นะเลยเพิ่งกลับ ว่าแต่คุณจะกลับบ้านไ่มั้ย ไปทางไหนละ นี่ก็ตีึกมากแล้ว หารถยาก เผื่อเป็นทางที่ผมผ่านกั้หนึ่งไป

ด้วยกัน ผมจะจอดให้ลง” เขารีบบอกเมื่อเห็นเธอทำตาโตมองเขาด้วยความแปลกใจ ผู้หญิงคนนี้อ่านง่ายชะมัด ความรู้สึกแสดงออกมาสายตาหมดเลย

“บ้านฉันอยู่ทางโน้นคะ ไม่ไกลจากที่นี่มากเท่าไรหรอก จริงๆ ฉันไปเองก็ได้คะ ไม่อยากรบกวนคุณ” เธอชี้มือบอกเส้นทางและชื่อซอย แต่สายตาเกรงใจและหวาดระแวงปรากฏให้เห็นชัดเจน

“ไม่รบกวนหรอก เป็นทางผ่านพอดี ผมต้องไปทางนั้นอยู่แล้ว แล้วก็ไม่ต้องห่วงว่าผมจะเป็นคนไม่ดี เพราะที่นี่มีกล้องวงจรปิดบันทึกภาพคนเข้าออกไว้หมด”

“เอ่อ...”

“รถด้านหลังจี้ตูดมาแล้ว ขึ้นมาเถอะ” เขารีบบอกเมื่อเห็นไฟจากรถคันหลังส่องมา

ภัสสรมองตามสายตาเขาก็เห็นว่าม็อบมาจริงๆ เธอจึงรีบเปิดประตูขึ้นไปนั่งข้างคนขับ ในขณะที่ปรเมศวรยิ้มมุมปากอย่างช้าๆ แล้วรีบเคลื่อนรถออกทันที

“เป็นไงบ้าง ทำงานเหนื่อยมั๊ย”

“คะ อ่า ไม่ค่ะ พัด เอ่อ ฉันไม่ได้ทำอะไรมากหรอกค่ะ แค่อยากอาหารไปไว้ที่ซุ้ม แล้วคอยดูแลแขกที่มารับประทานอาหารนะคะ”

“เรียกตัวเองว่าพัดนั่นละ เรารู้จักกันแล้วนี่นา ฉันชื่อเม...ป๋อ นะ” เขาบอกไปแบบนั้น ไม่รู้ทำไมต้องเปลี่ยนใจออกชื่อนี้กับหญิงสาวที่เขาเพิ่งได้เจอ ทั้งที่ชื่อนี้มีแต่คนในครอบครัวเท่านั้นที่เรียกขาน

ก็แค่ไม่อยากจะเปรียบเธอ เขาหาข้ออ้างให้ตัวเอง แล้วพูดคุยเป็นกันเองกับอีกฝ่ายอย่างง่าย ๆ

เสียงท่อมเจือรอยขำนิดๆ จนเธอต้องหันไปมอง ก็เห็นว่าเขายิ้มที่มุมปากให้เธอพร้อมดวงตาพราวระริกที่เดียว แล้วหันไปขับรถต่อ

“ทำไมพัดถึงมาทำงานนี้ได้ล่ะ”

“จริงๆ วันนี้พัตมาสมัครงานนะค่ะ แล้วพอดีทางฝ่ายจัดเลี้ยงขาดคน เลยเสนอให้พัตลองทำดู เทรนนิดหน่อยก็ได้แล้วค่ะ พัตก็เลยรับ เพราะพัตเพิ่งจบมาใหม่ ยังไม่มีงานทำ งานนี้เลยสบายๆ ได้ค่าขนมมาแบบไม่เสียเวลาเปล่าไปหนึ่งวัน” ภัตสรรหัวเราะฆ่าตัวเองนิดหน่อย นานี่งานอะไรก็รับหมด ขอให้สุจริตไม่ผิดศีลธรรมก็พอ เธออยากมีเงินเยอะๆ จะได้ช่วยเหลือค่าใช้จ่ายพ่อแม่บ้าง

“แล้วพัตมาสมัครตำแหน่งอะไรเหรอครับ” เขาทำเสียงจริงจังจนเธอนึกสงสัย เพราะการที่เธอมาสมัครงานในโรงแรมหรูนั้น มันไม่ได้เกี่ยวข้องกับเขาสักนิด แต่เธอก็ตอบไปด้วยคิดว่าไม่ได้เสียหายอะไร

“พัตมาสมัครงานประชาสัมพันธ์ค่ะ แต่เห็นเขาบอกว่าตำแหน่งพวกนี้เต็มแล้ว เมื่อกี้ทางผู้จัดการฝ่ายจัดเลี้ยงบอกว่าพุงนี้ให้ไปคุยใหม่ เดี่ยวเขาจะดูตำแหน่งงานให้ คงเห็นว่าพัตตั้งใจทำงานนะค่ะ แต่ที่ไหนได้ ไปแอบกินขนมเขาซะหลายชิ้น” ภัตสรรยังพูดเจ็ยแจ้วติดตลก ด้วยเห็นว่าเขาไม่มีผลอะไรต่องานของเธอ แถมยังรู้เห็นเป็นใจให้เธอกินขนมเสียอีก

“อืม...” เขาฟังเจ็ยๆ และรับทราบในสิ่งที่เธอเล่า

หญิงสาวสังเกตเห็นว่าเขาเป็นคนพูดน้อยและค่อนข้างถือตัว แม้กับเธอ เขาจะใจดีมาส่งและพูดคุยบ้าง แต่เธอรับรู้ถึงความเคร่งเครียดในขณะที่เขาขับรถอยู่เจ็ยๆ ซึ่งเธอแอบมองเขาด้วยความระแวงระวังภัยนั่นเอง แม้จะยอมขึ้นรถมาด้วย แต่ก็ยังไม่วางใจนัก

จากนั้นบรรยากาศในรถก็ตกอยู่ในความเจ็ย เมื่อนายหนุ่มดูจะตั้งใจขับรถค่อนข้างมาก มีบางครั้งที่หันมาถามทางไปบ้านเธอ แล้วในรถก็เจ็ยเจ็ยดังเดิมจนแทบได้ยินเสียงลมหายใจของกันและกัน เป็นโอกาสให้เธอได้แอบสังเกตเขาเป็นระยะ

“คุณป่อเป็นแขกฝ่ายเจ้าบ่าวหรือเจ้าสาวคะ” ในที่สุดภัตสรรก็เป็นฝ่ายถามขึ้นมา ด้วยไม่อยากจะให้บรรยากาศในรถเจ็ยเหงาเกินไป

ไม่รู้ทำไม ยิ่งมองผู้ชายตัวสูงข้างๆ เธอก็ยิ่งรู้สึกถึงความเหงาและเศร้าหมองแปลกๆ เธอไม่ชอบบรรยากาศแบบนี้เลย

“หือ...” เขาหันมามองเธอด้วยแววตาแปลกใจในประโยคที่เธอถาม จนหญิงสาวรู้สึกผิดที่เสียมารยาทถามออกไปทั้งๆ ที่เพิ่งรู้จักกัน

“เอ่อ ขอโทษค่ะที่พุดละลาบละลั้ง” ภัสสรขยับตัวยุกยิกอย่างอึดอัดกับสายตาเคร่งขรึมของเขา

“โอ๊ะ ไม่นี่ ไม่ได้ละลาบละลั้งสักนิด ไม่ต้องขอโทษฉันหรอกนี่ฉันเผลอทำหน้าดูใส่พุดไปเหวอ ขอโทษนะที่ทำให้ตกใจ” เขาพูดแล้วหันมามยิ้มให้เธอนิดๆ “ฉันค่อนข้างเครียดเรื่องงานนะ เพราะเพิ่งกลับมาจากต่างประเทศ แล้วก็ต้องมาดูแลงานในส่วนที่ต้องรับผิดชอบหลายอย่าง อาจต้องปรับเปลี่ยนอะไรอีกเยอะ เลยเครียดไปหน่อย”

“อ้อค่ะ” เธอตอบเขาแค่นั้น ด้วยกลัวจะเผลอเสียมารยาทกับเขาอีก ในขณะที่หลบตามองกล่องขนมที่กอดอยู่ราวกับมันเป็นที่พึ่ง

“ฉันเป็นแขกฝ่ายเจ้าบ่าวนะ” ประเมศวร์เลือกจะบอกแค่นั้น ด้วยไม่อยากจะให้เธอเกร็งในการพูดคุยกับเขา หากรู้ว่าเป็นพี่ชายเจ้าบ่าว แถมยังเป็นผู้บริหารโรงแรมที่เธอไปสมัครงานเสียอีก

“ท่าทางเจ้าบ่าวจะรวยมากเลยนะ แถมยังเป็นดาราตั้งด้วย เจ้าสาวก็น่ารักมาก สมกันสุดๆ เลยค่ะ พุดแอบมองชุดเจ้าสาวตั้งหลายครั้ง มันสวยมากจนตาพร่าไปหมด ชายผ้าจิ้งยาวเพ็ช้อยแล้วก็อลังการเหมือนในหนังเลยคะ ดูๆ ไปแล้วเจ้าสาวก็เหมือนเจ้าหญิงนะคะ”

“อืม สองคนนั้นเหมาะสมกันดี” เขาตอบรับอย่างประหยัดคำพูด ทั้งที่ภัสสรเผลอพูดอย่างตื่นเต้นไปตั้งมากมาย “ผู้หญิงส่วนใหญ่ก็คงมีความฝันที่จะได้แต่งงานกับผู้ชายรวยๆ สักคน”

“ไม่หรอกค่ะ ถ้าแต่งกับคนรวยแล้วชีวิตแห้งแล้ง พุดไม่แต่งดีกว่า” เธอทำเสียงเหมือนโกรธเขานิดๆ กับคำพูดดูถูกผู้หญิง

“คงจะมีแต่พัตละมั้งที่คิดแบบนี้ เพราะที่ฉันเจอมาก็มักเลือกเงินมากกว่าความรัก”

“คุณป้ออย่าเหมารวมสิคะ...อ๊ะ นั่นคะ คุณป้อจอดที่ซอยซ้ายมือข้างหน้าเลยคะ” เธออยากจะว่าเขาให้มากกว่านี้ แต่ถึงซอยเข้าบ้านเสียก่อน

“บ้านพัตต้องเข้าซอยรีเปล่า” เขาชะลอรถแล้วถามด้วยเสียงอ่อนจนเธอจับน้ำเสียงได้ว่ามันมีความห่วงใย

“คะ แต่มันไม่ลึกเท่าไรหะ เดินเข้าไปหน่อยเดี๋ยวก็ถึงแล้ว”

แทนที่เขาจะจอด แต่กลับเลี้ยวเข้าไปในซอยแทน แล้วหันมาถาม

“หลังไหนบอกด้วยแล้วกัน บ้านอยู่ไม่ลึกนี่นา ไม่เสียเวลาฉันหรอก” เขาอ้างมาแบบนี้ เธอเลยต้องปล่อยเลยตามเลย ก็ดีเหมือนกัน เพราะนี่มันก็เกือบสี่ทุ่มแล้ว แม้จะเดินเข้าออกซอยนี้มาตั้งแต่เกิด แต่เธอก็ไม่เคยกลับบ้านดึกขนาดนี้มาก่อน อย่างมากก็แค่สองทุ่ม

บ้านเธออยู่ไม่ลึกนัก ด้านหน้าเป็นหมู่บ้านทวารนเฮาส์สองชั้นซึ่งไม่มียามเพราะอินให้เขตดูแลแล้ว และทางเข้าสามารถทะลุมาที่สวนชุมชนบ้านของเธอได้ ซึ่งสวนใหญ่เป็นบ้านไม้ครึ่งตึกและอยู่ริมน้ำ

ที่สุดเขาก็ขับมาส่งเธอจนถึงหน้าบ้านสองชั้นครึ่งปูนครึ่งไม้หลังไม้ใหญ่ๆ มีรั้วไม้สีฟ้าลอกๆ สูงเลยศีรษะเมื่อเธอลงไปยืนอยู่ด้านหน้า และรั้วก็ไม่ได้ห่างจากประตูตัวบ้านเท่าไร รถเบนซ์สปอร์ตสีดำของเขาเครื่องไม่ดังนัก คนในบ้านจึงแทบไม่ได้ยินเมื่อมีรถมาจอด คนในชุมชนส่วนใหญ่ก็เข้าบ้านปิดประตูนอนกันแล้ว มีเพียงบางบ้านที่ยังเปิดไฟสว่าง

“ขอบคุณนะคะ” เธอบอกเขาด้วยรอยยิ้มแหยๆ หลังจากยกมือไหว้เขาทั้งถุงในมือ เพราะเป็นกังวลว่าเขาจะทำไม่ดีมีร้ายมาตลอดทาง เลยรู้สึกผิดที่คิดไม่ดีกับคนใจดีแบบเขา แถมเขายังไม่มีท่าทีคุกคาม

หรือจีบเธอแม้แต่น้อย เขาเพียงคอยถามทางเป็นระยะเหมือนคนไม่ชินทาง นอกนั้นก็ไม่ได้คุยอะไรกันมากมาย แถมยังเป็นเธอเองที่ชวนเขาคุย คนรวยแบบเขาคงไม่มาสนใจหญิงสาวแบบเธอหรอก คิดแล้วก็ทำตัวเอง

ตอนที่เธอก้าวลงจากรถนั้น มีลมเอื่อยๆ โขยมาพร้อมกับกลิ่นดอกปีบหอมหวานที่บ้านเธอปลูกและตัดเล็มไม่ให้สูงนัก ได้กลิ่นแล้วทำให้อารมณ์ที่ขุ่นเคืองเขาในเรื่องที่คุยกันก่อนหน้านี้มีหลายหายไปสิ้น ทัศนวิสัยยิ่งกว้างให้เขาพลาถอนหายใจอย่างโล่งอกที่มาถึงบ้านอย่างปลอดภัย และยื่นรถส่งเขากลับรถเพื่อออกจากซอยตามมารยาทเนื่องจากมันเป็นซอยตัน มีทางออกทางเดียว

ปรเมศวร์กลับรถเสร็จชะลอรถมาใกล้ๆ กับที่เธอยืนอยู่ เขามองหญิงสาวที่ยิ้มกว้างโบกมือบ้ายบายให้อย่างน่ารักและใสซื่อ ไม่มีแววตาเสนาหาในตัวเขาลักนิต แล้วเปลี่ยนใจจอตรถข้างหน้าเธอในระยะที่เอือมถึง หญิงสาวมีสีหน้าแปลกใจนิดๆ ในขณะที่เขาลดกระຈกลงแล้วเอาแขนเท้าขอบประตู ยื่นตัวออกไปนิดๆ จนได้กลิ่นหอมหวานของดอกไม้ที่เขาไม่รู้ว่าคือดอกอะไร ผสมกับกลิ่นตัวหอมอ่อนๆ ของหญิงสาวที่ก้มตัวลงมาหาเขา

“คุณป้อ...มีอะไรรีเปล่าคะ หรือว่ากลัวจะออกปากขอขยไม่ถูก” เนื่องจากว่าก่อนมาทางบ้านเธอ ในหมู่บ้านด้านหน้ามีสี่แยกแบ่งหมู่บ้านเป็นโครงการๆ ซึ่งบางที่แท็กซี่ก็หลงไปทางนั้นแล้วหาทางออกไม่เจอ ต้องสังเกตุตู้โทรศัพท์และชื่อป้ายโครงการ

เขายื่นหน้าออกมามองหน้าเธอด้วยรอยยิ้มมีเสนาห้อย่างบอกไม่ถูก มันดูรื่นรมย์ผสมกับแววเศร้าสร้อย อีกแล้ว เธอใจแป้วชะมัด เวลาเห็นแววตาแบบนี้ของเขา

“บ้านพักอยู่ริมคลองเหรอ ถ้าไม่สังเกตุไม่รู้เลย” เขาชะเง้อคอ มองไปทางหลังบ้าน เห็นศาลาหลังน้อยอยู่ริมคลองได้วางๆ เพราะ

บ้านเธอตามไฟเอาไว้

“คะ” เธอตอบรับสั้นๆ ยกมือไหว้ชายหนุ่มใจดีอีกครั้ง จากนั้นก็
คงไม่ได้พบกัน เพราะต่างเป็นคนแปลกหน้าที่ไม่มีทางจะมาเจอกันได้
เลย

“ไปละ กินเค้กให้อร่อยนะ” เขาว่าพลางยิ้มนิดๆ แล้วกดกระจก
ขึ้น รอยยิ้มของชายหนุ่มทั้งหล่อและดูดีอย่างไม่น่าเชื่อ รวากับพระเอก
ในหนังสือการ์ตูนที่ตัวสูงยาวและมีใบหน้าที่ผิดมนุษย์ เอ้อ เธอหมายถึง
ถึงเขาหล่อมากจนไม่น่าเป็นมนุษย์ น่าจะเป็นเทพบุตรหรือเทวดา
มากกว่า

ภัสสรยิ้มให้เขาอย่างขอบคุณ แล้วรีบหันหลังไปไขประตูรั้วเข้า
บ้านอย่างทุลักทุเล เพราะลงไปใหญ่ในมือ ชายหนุ่มมองหญิงสาวจาก
กระจกมองหลังเพราะไฟดวงกลมที่อยู่ตรงรั้วสว่างมากทีเดียว เขา
หัวเราะออกมาอย่างซ้ำๆ

“ตกลงซะมิด ยายเด็กบ๊อง” เขาขับรถซ้ำๆ เคลื่อนออกไป มอง
กระจกอีกทีก็เห็นเธอก้าวผ่านประตูรั้วเข้าไปแล้ว แต่ชะงักตัวออกมา
จากประตูมองเขาหน้าตาตึ๋นๆ แล้วผลุบหายเข้าไปในบ้าน

ปรเมศวร์ยิ้มมุมปากอย่างรื่นรมย์ หัวสมองปลอดโปร่ง รู้สึก
สดชื่นอย่างประหลาดกับการได้พบเจอหญิงสาวตัวเล็ก ตาโตแบ้วๆ ดู
ธรรมดา

...แต่ในความรู้สึกกลับไม่ธรรมดาเสียอย่างนั้น

“หึๆ” ชายหนุ่มหัวเราะออกมาอย่างซ้ำๆ

“กลับมาแล้วเธอลูก” คนเป็นแม่เอ่ยถามทันทีเมื่อเห็น
ลูกสาวเดินเข้ามาในบ้านที่ไม่กว้างนัก มีเพียงโซฟาไม้ตัวยาวที่วางชิด
ผนัง

ภัสรากำลังนั่งดูโทรทัศน์อยู่ ขณะรอลูกสาวกลับบ้าน ภัสสรโทร.

มาบอกตั้งแต่ช่วงสายๆ แล้วว่า ตัวเองได้งานชั่วคราวที่โรงแรมหรูไม่ไกลจากบ้านนัก และอาจกลับบ้านช้า เธอเลยนั่งรอหลังจากรับประทานอาหารเย็นเสร็จ โดยสามีนั่งดูโทรทัศน์อยู่ข้างๆ

“มายังไงเธอลูก ทำไมแม่ไม่ได้ยินเสียงมอเตอร์ไซด์เลย”

“เอ่อ พอดีว่าคนที่โรงแรมมาส่งคะ บ้านเขาผ่านแถวนี้พอดี”

“หิวไหมลูก แม่แบ่งกับข้าวไว้ให้เนาะ อยู่ในตู้กับข้าวนั่นละ” คนเป็นแม่ก็ลูบๆบอกลูกสาว เพิ่งสังเกตว่าอีกฝ่ายถือของมาพะรุงพะรังแต่ไม่ทันอีกคนที่ลูกไปช่วยแล้ว

“โอ๊ะ กล่องอะไรเบ้อเริ่มเลยลูก” คนเป็นพ่อที่ไปช่วยหิ้วของแหวกกุดดูของด้านใน แล้ววางไว้ที่โต๊ะเตี้ยข้างหน้าโซฟา

“ขนมเค้กคะพ่อ เป็นของที่เหลือจากในงานคะ แต่ว่าไม่ใช่ของเหลือนะคะ เป็นของใหม่ที่ยังไม่มีใครแตะคะ กินได้ แล้วก็มิเชนดิวซ์ด้วย พ่อแม่ชิมได้เลยนะคะ เดี่ยวพัดขอไปอาบน้ำแป็บ แล้วจะลงมาคุยด้วย” บอกบิดามารดาด้วยรอยยิ้มสดใสแล้ว เธอก็รีบวิ่งขึ้นชั้นบนไปเปลี่ยนเสื้อผ้า เพื่อกลับลงมาอาบน้ำที่ห้องน้ำชั้นล่างด้านหลังบ้านติดกับสวนครัว

ในขณะที่สองสามีภรรยา นั่งกินเค้กคนละชิ้นด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม พลังดูโทรทัศน์ไปด้วย พอลูกสาวเดินออกมาจากด้านหลังบ้านก็หันไปยิ้มให้

“เค้กอร่อยมากเลยลูก ทำทางจะแพง พ่อไม่เคยกินเค้กนิ่มๆ แบบนี้มาก่อนเลย ว่ามั๊ยน้อง” วันชัยบอกลูกสาวพลังยิ้มกว้างจนเห็นซอกโกลแลตติดฟัน ดูตลกจนลูกสาวขำแล้วหันไปถามภรรยา

“อืม อร่อยมากลูก เค้กมะพร้าวนี้ก็อร่อย ทั้งหอมทั้งนุ่ม” ภัสราไม่ได้ตอบสามี แต่บอกลูกสาวพร้อมกับตักเค้กเข้าปากไปอีกคำ

“คะ อร่อยมากจริงๆ เดี่ยวพัดจะลงมาชิมเค้กมะพร้าวบ้าง” ว่าพลังก็รีบวิ่งขึ้นบันไดไปใส่เสื้อผ้า ไม่นานก็ลงมาหาพ่อแม่ ประแบ่ง

เย็นหอมกรุ่นในชุดนอนเสื้อแขนสั้นกางเกงขาสั้นแค่เข่า ผ้าเนื้อนุ่มพื้น
ขาวพิมพ์ลายกล้วยหอมกระจายทั่วตัว พลองนั่งลงแทรกกลางระหว่าง
พ่อแม่

“ไม่เห็นมีใครกินแซนวิชเลย ไม่ชอบหรือคะ” เธอสังเกตเห็นว่า
กล่องแซนวิชใต้งลังยังไม่ถูกเปิดออก

“โอ๊ย พ่อแม่กินข้าวอิ่มแล้วลูก แต่ยังไม่กินขนมได้อยู่ คนละชิ้นก็
พุงกางแล้ว” คนเป็นพ่อว่าพลองเอามือลูบกระหม่อมลูกสาวสุดที่รัก
เบาๆ ด้วยสายตาเอ็นดู คนเป็นแม่เลยถามออกมา

“จะกินข้าวเลยไหม เดี่ยวแม่ไปช่วยยกออกมา”

“อู๊ย ไม่ต้องคะแม่ เดี่ยวพัดทำเอง แคไปขายของแม่ก็เหนื่อย
มากแล้ว เดี่ยวพัดมาคะ ตักราดเอาดีกว่า” ว่าพลองก็ลุกเดินเข้าครัว
ไปแล้วกลับออกมาพร้อมข้าวโปะไข่เจียวและแกงส้มดอกแคผักนึ่งถ้วย
เล็กมาวางบนโต๊ะ จากนั้นก็นั่งลงกับพื้นเพื่อกินอาหารอย่างง่ายๆ

“แซนวิชนี่หนูก็เอาใส่ตู้เย็นไว้กินพรุ่งนี้นะลูก” คนเป็นแม่บอก
ด้วยรอยยิ้ม มองลูกสาวกินอาหารจากฝีมือตัวเองด้วยความรักหมด
หัวใจ

ภัสสรเป็นลูกสาวคนเดียวที่ได้เข้าใจทุกอย่าง คนแถวนี้มักเมาท์
มอยว่ามีลูกสาวก็เหมือนมีตัวมออยู่หน้าบ้าน ไปโรงเรียนแป็บๆไม่ทัน
ทำบัตรประชาชนก็มีแล้ว แถมมั่วสุ่ม วันๆ เอาแต่ซื้อนมเตอร์ไรค์
แวนกันเป็นกลุ่มเป็นแก๊ง เปลี่ยนตัวเปลี่ยนเมียกันหน้าด้านๆ ไม่ทัน
เรียนจบ ม.3 มันก็ท้องป่อง ไม่มีปัญญาเลี้ยงลูก กลายเป็นปัญหา
สังคมที่แก้ไม่ตก

เด็กกำพร้าที่ถูกทิ้งจึงมีอยู่มากมายในสถานเลี้ยงเด็ก หรือไม่ก็
ทิ้งให้ญาติตายายเลี้ยง พอโตขึ้น เด็กก็มีพฤติกรรมคล้ายเดิมเพราะอยู่
ในสังคมที่ต่ำตม มีน้อยที่จะไปโรงเรียนและตั้งใจทำมาหากินเพื่ออนาคต
ของตัวเอง ชีวิตของเด็กจึงวนลูปอยู่แบบนี้

เด็กสาวอย่างภัสสรจึงถูกปราคาสาในเรื่องนี้ไปด้วย ใจของพ่อแม่
นั้นอยากจะทำอะไรก็ไปจากชุมชนแห่งนี้เหลือทน แต่ก็ติดที่เงินน้อย
เธอกับสามีไม่ได้มาจากครอบครัวที่ร่ำรวย สามีกับเธอนั้นพายุเรือขาย
ขนมจีนน้ำยาหาเช่ากินค่า เงินทองพอกินพอใช้ ไม่ต้องไปกู้หนี้ยืมสิน
เหมือนคนอื่นก็ถือว่าดีนักหนา

ดีที่ช่วงนี้รายได้ดีเมื่อเสาร์อาทิตย์และวันหยุดนักขัตฤกษ์เธอกับ
สามีพายเรือไปขายของที่ตลาดริมคลอง นักท่องเที่ยววันนิมมาเที่ยววัน
มากมายจนตลาดคึกคัก ทำให้เจ้าของที่ริมคลองซึ่งอยู่ติดตลาดทำบ้าง
ตลาดจึงยาวไปตลอดแนวริมคลองเป็นระยะไกลพอสมควรทีเดียว
ทำให้มีร้านค้าเป็นจำนวนมาก มีทัวร์ต่างประเทศมาลง

พ่อค้าแม่ค้าบนบกนั้นก็มีมาก แต่พ่อค้าแม่ขายบนเรือยังมีน้อย
นัยว่าขายยากและขายของได้น้อย เนื่องจากเรือแคบและวางของได้
จำกัด แต่เธอกับสามีมีน้อย หวังกำไรไม่มาก ขายหมดก็ทำไปบนเรือ
ก็กลับบ้านสบายใจ

ตอนนี้สองสามีภรรยาเลยมีเงินเก็บกับเขาบ้างแล้ว เก็บไว้ได้
เยอะหน่อยพอที่จะดำรงบ้านและส่งธนาคาร ยายหนูพัดมีเงินเดือน
ช่วยส่งอีกแรง พร้อมเมื่อไร ครอบครัวของเธอก็จะย้ายออก บ้านหลัง
นี้เป็นมรดกของพ่อสามีก็จริง แม้จะอยู่มานานและผูกพัน แต่สภาพ
แวดล้อมที่เปลี่ยนไป และอันตรายที่อาจเกิดกับลูกสาวก็ทำให้เธอกังวล

“แม่คะ ฟรุ้งนี่พุดอาจได้งานทำแล้วคะ ทางโรงแรมที่พุดไป
สมัครงานเขากำลังดูตำแหน่งงานให้อยู่ เลยนัดสัมภาษณ์พุดอีกครั้ง”
เธอบอกมารดาหลังจากรับประทานอาหารเสร็จแล้ว ตอนนี้นั่งกินเค้ก
มะพร้าวตบทำอย่างเอร็ดอร่อย

“อ๊วย ลูกพ่อโชคดีจริง ถ้ายังไงโทร. มาส่งข่าวบ้างนะลูก เผื่อพ่อ
จะได้ไปรอรับหน้าหมู่บ้าน” คนเป็นพ่อเอื้อมมือไปตักเค้กมะพร้าวชิ้น
ที่ลูกสาวกินอยู่มาชิม “เออ มันอร่อยจริงด้วย พ่อชอบมากกว่าเค้ก

ซ็อกโกแลตซะอีก”

“มีอีกหลายชิ้นเลยคะพ่อ แต่อย่ากินมากนะคะ เดี่ยวเบาหวานถามหา” ลูกสาวแหงนบิตตาอย่างสนิทสนม

“ไม่ต้องกังวล พ่อแข็งแรง ตรวจแล้วไม่เป็น ผลของการออกกำลังกายก็ดีแบบนี้ละ ไม่ต้องพึ่งยา” วันชัยหัวเราะขำ พลังหันไปหาคนเป็นภรรยา “คนนี้จะไม่แน่ กินแล้วก็นอน ไม่ยอมออกกำลังกายดีที่ทำขนมเงินเอง เลยได้ออกกำลังกายในตัว”

พ่อกับแม่หมักแบ่งทำงานขนมเงินเองกับมือ มีทั้งแบ่งสดและแบ่งหมักให้ลูกค้าเลือก วันจันทร์ถึงศุกร์พ่อแม่จะพายเรือขายขนมเงินน้ำยาล่องตามคั้งน้ำละแวกคลองที่เชื่อมต่อกัน แต่วันหยุดเสาร์อาทิตย์สองสามีภรรยาจะเพิ่มความน่ากินด้วยการใส่สีธรรมชาติลงไปแบ่งด้วยขนมเงินจึงมีหลากสี ส่วนน้ำยาก็มีทั้งน้ำยาปลาช่อนเข้มข้น น้ำยาปารสเผ็ดจัดจ้าน น้ำพริกรสหวานหอม แล้วก็แกงเขียวหวานที่มีให้เลือกทั้งไก่และหมู

แม่บอกว่าเพื่อความน่าสนใจของสินค้า เอาใจลูกค้าให้มาซื้อแล้วก็ได้ผลจริงๆ เพราะขายดีมาก เรียกว่าหมดทุกวันจนแม่ยิ้มหน้าบาน พ่อพายเรือร้องเพลงกลับมาบ้านพร้อมขนมจากเรือของแม่ค้าเจ้าอื่นที่ช่วยอุดหนุนกัน เป็นมิตรภาพของพ่อค้าแม่ค้าแบบไทยๆ ที่ยังหาได้ในตลาดริมคลอง

“พี่วันละก็ น้องจะเอาเวลาไหนไปออกกำลังกาย กว่าผู้ชายของกลับมาบ้านก็เย็นย่ำ ไหนจะเก็บล้าง เตรียมของอีก ไม่ไหวละ ขอกินอิมมูนหลับก็พอแล้ว” ภัสราบอกเสียงกลั้วหัวเราะ

แม่ของเธออายุอ่อนกว่าพ่อเป็นสิบปี เวลาไม่อาจทำลายความรักความห่วงใยและความเสมอต้นเสมอปลายของสองคนนี้ได้เลย เคยพูดคุยเรียกขานกันแบบไหนก็ยังเป็นอยู่อย่างนั้น พ่อกับแม่ก็เรียกกันว่า ‘พี่’ กับ ‘น้อง’ ดูน่ารักไม่แคร์สื่อกันเลยทีเดียว

ช่างน่าอัศจรรย์จริงๆ...ภัสสรยิ้มในใจ

“น้องก็อ้างแบบนี้ทุกที ปลูกไปเดินเข้าๆ ก็ไม่เอา เสียเวลาสักครึ่งชั่วโมงก็ได้เหวี่ยงแล้ว” คนเป็นสามียังคงต่อว่าไม่เลิก แต่ฟังแล้วดูจะเป็นการกระเซ้ากันมากกว่าพูดจริงจัง เพราะการเรียกขานกันแบบจู้จี้จิ้งจี้แบบนี้ละ

“ไม่เอาละพี่วัน น้องไปนอนดีกว่า ชี้เกี่ยฟังคนชี้ไม้” ภัสราค้อนให้สามี แล้วลุกขึ้นจะเก็บจานเก็บช้อนที่กินเค้กเมื่อครู่ แต่ถูกสาวเอ่ยห้ามเสียก่อน

“ไม่ต้องหรอกค่ะแม่ เดี่ยวพัดเก็บล้างเอง พอกับแม่ไปนอนเถอะค่ะ พรุ่งนี้ต้องตื่นแต่เช้ามาทำขนมจีนน้ำยาอีก ส่วนพัดก็ต้องตื่นไปสัมภาษณ์งานเหมือนกัน”

“น้องไปนอนก่อนเถอะ เดี่ยวพี่อยู่คุยกับหนูพัดสักประเดี๋ยวแล้วจะตามขึ้นไป” วันชัยบอกอีกฝ่ายยิ้มๆ คนเป็นภรรยาจึงเดินเข้าห้องน้ำเพื่อล้างหน้าแปรงฟัน เดินประแบ็งออกมาหน้าห้อง แล้วขึ้นบันไดไปนอน

สองพ่อลูกยังคงนั่งกินเค้กคุยกันกะหุนกะหนิง

“พรุ่งนี้พี่ขอเตอรืไซค์ไปส่งปากซอยเหมือนเดิมนะลูก” คนเป็นพ่อบอก มองลูกสาวตัวน้อยของเขาอย่างแสนรักและภาคภูมิใจ

ชีวิตประจำวันของครอบครัว ซึ่งเขาต้องไปส่งลูกสาวที่โรงเรียนใกล้บ้านตอนเช้าเรียนอนุบาลจนถึงประถม แต่พ่อลูกเข้าเรียนมัธยม เขาก็ขี่มอเตอร์ไซค์ไปส่งลูกที่หน้าปากซอยหมู่บ้านแทน โดยลูกสาวจะขึ้นรถเมล์ไปโรงเรียนเองจนกระทั่งเรียนจบมหาวิทยาลัย และตอนนี้ก็กำลังจะทำงาน

ภัสสรเป็นเด็กดี ไม่เคยมีเรื่องชู้สาวให้เขาต้องเป็นห่วงเลย ช่วงเรียนมหาวิทยาลัยอาจมีเพื่อนชายเข้ามาบ้าง แต่ภัสสรก็คบแบบเพื่อนหมด และตั้งหน้าตั้งตาเรียนหนังสือจนจบ

“คะพ่อ รอฟังข่าวดีนะคะ” คนเป็นลูกยิ้มให้พ่อ บอกด้วยน้ำเสียงสดใส

“เก่งจริงๆ ลูกพ่อ เดียววันรับปริญญาพ่อจะให้รางวัล” ลูกสาวเพิ่งจบมาใหม่ๆ เลยยังไม่ถึงเวลาเข้าพิธีรับปริญญาบัตร “สงสัยต้องเตรียมตัดชุดหน่อยๆ แล้ว คอยดูนะจะแต่งให้โก้ พวกปากหอยปากงู แถวนี้อาจได้หุบปากซะที”

“พ่อก็ แค่ทุกวันนี้พ่อแม่บอกไปทั่วว่าพุดเรียนจบมหา'ลัย พวกลุงๆ ป้าๆ แถวนี้อกีตาร้อนผ่าวกันแล้ว” เธออดขำพ่อแม่ไม่ได้ วันที่เธอนำใบจบการศึกษากับทรานสคริปต์มาให้ ท่านก็รีบเดินออกไปไม่กับคนแถวนี้ให้รู้กันทั่ว ว่าลูกฉันนี่จะจบปริญญาตรีเสียวนะ ใครอย่าได้มาสบประมาท

ว่าไปแล้ว คุณวันชัยกับคุณภัสราภีร้ายไม่เบาเลยละ ฮ่าๆ

หลังจากนั่งคุยเล่นดูรายการโปรดด้วยกันสักพัก พ่อก็เดินไปดูประตูว่าล็อกเรียบร้อยแล้ว ไปนอนบ้าง เธอจึงเก็บของปิดไฟชั้นล่างเพื่อขึ้นห้องนอน

พอปิดไฟ มีเพียงแสงที่ลอดเข้ามาทางหน้าต่างเหล็กดัด หัวถึงหมอนแทนที่จะหลับ แต่กลับนอนลืมตาโพลงอยู่เช่นนั้น เมื่อใจดันกระหวัดไปนึกถึงชายหนุ่มที่มาส่งเธอเข้า

แปลกจังที่แววดาววิบวับระคนเศร้าโศกของเขายังติดอยู่ในหัวไม่อาจลบเลือนได้เลย ยามหลับตาก็ยังแจ่มชัด ในความมีเสน่ห์ชวนลุ่มหลงนั้น เมื่อมองลึกลงไป เธอเห็นความเศร้าและเย็นชาที่กัดกินเขาอยู่ อะไรมะที่ทำให้คนใจดีอย่างเขามีแววดาแบบนี้

เธอไม่ได้คิดถึงเขาแบบที่ผู้หญิงคนหนึ่งตกหลุมรักใครสักคน แต่มันเป็นภาพจำที่ติดอยู่ในหัว

สงสารเธอหรอ ไม่น่าใช่

แล้วความรู้สึกนี้มันเรียกว่าอะไรกันนะ

เห็นอกเห็นใจ? ไซ้...ไอ้ย นี่เธอคงจะบ้าไปแล้ว เขาออกจะรวย เพอร์เฟกต์ หล่อร้ายชวนหลงใหลขนาดนั้น คงมีคนรายล้อมเต็มไปหมด โดยเฉพาะสาวๆ เอ้อ...นอนดีกว่า

ทว่าจนแล้วจนรอดภัสสรก็ไม่อาจข่มตาหลับได้ เมื่อแววตา วิบวับระคนเศร้าของชายหนุ่มใจดีคนนั้นยังติดตาติดใจไม่ยอมออกไปไหน กระทั่งวงจัดจึงผล็อยหลับไปเอง

ปรเมศวร์ขับรถเข้าไปในคฤหาสน์ที่กว้างใหญ่และโอ่อ่า

สวนแบบอังกฤษตามไฟไว้ตลอดเส้นทางที่รถวิ่งไปจนถึงหน้าบ้าน และขับไปจอดในโรงรถ จากนั้นจึงเดินเร็วๆ เข้าไปในตัวคฤหาสน์ เขามอง นาฬิกาข้อมือที่บอกเวลาเกือบห้าทุ่ม บิดามารดาคงขึ้นนอนกันหมดแล้ว มีสาวใช้วิ่งออกมารับหน้า เพื่อสอบถามว่าเขาต้องการอะไรหรือไม่ เขาเลยบอกให้ไปนอนเสีย

ชายหนุ่มเพียงเดินขึ้นบันไดตรงโถงกลางไปเงียบๆ ห้องของเขา อยู่ตรงกลางๆ ของบ้าน ในขณะที่พ่อกับแม่อยู่ห้องทางปีกขวา บ้านหลังนี้ทั้งใหญ่และกว้างขวางตามสไตล์ยุโรปที่เน้นความหรูหราและอลังการ ไม่ใช่สไตล์ของเขา แต่ก็อยู่มาตั้งแต่เด็ก จนไปอยู่อเมริกา และได้กลับมาอยู่ถาวรอีกครั้ง

ปรเมศวร์เปิดประตูห้องอันกว้างขวางราวกับโรงแรมห้าดาว ที่แบ่งโซนห้องนอน ห้องแต่งตัว ชุดโซฟานั่งเล่น และห้องน้ำ ระเบียบทุกอย่างดูหรูหราและสะดวกสบายราวกับเขาเป็นเจ้าของก็ไม่น่า

ชายหนุ่มถอดเสื้อสูทออกพาดไว้บนโซฟา จากนั้นจึงเดินเข้าไปในส่วนห้องแต่งตัว ถอดเสื้อผ้าเครื่องกายเพื่ออาบน้ำชำระร่างกายปกติเขาจะใช้เวลาในการแช่ตัวอยู่ในอ่างอาบน้ำเพื่อผ่อนคลายจากการทำงานค่อนข้างนาน แต่วันนี้เขาอยากนอนมากกว่า จึงใช้เวลาอาบน้ำและใส่เสื้อผ้าไม่นาน ก็ออกมานอนบนเตียง กำลังจะปิดไฟ

นอนก็นึกอะไรบางอย่างขึ้นมาได้

เขาลุกจากที่นอนไปยังชุดโซฟานั่งเล่นที่ตัวเองพาดเสื้อสูทเอาไว้บนพนักพิง ล้วงลงในกระเป๋าเสื้อไม่มีของที่ต้องการ เลยเดินเข้าไปในห้องแต่งตัว ค้นหาอะไรบางอย่างกับเสื้อผ้าที่วางพาดเอาไว้บนราวเตียง ซึ่งตอนสายๆ สาวใช้จะเข้ามาแยกเสื้อผ้าไปซักกรรมถึงเข้ามาทำความสะอาดห้อง ที่สุดชายหนุ่มก็ออกมาทันทีเมื่อค้นในกระเป๋ากางเกง แล้วหยิบผ้าเช็ดหน้าสีขาวออกมา

มันมีรอยเปรอะซอกโกแลตนิดหน่อย เขาเดินถือมันออกมาแล้วนั่งตรงปลายเตียง กางผ้าผืนเล็กสีขาวออก ก็เห็นว่าที่มุมหนึ่งมีลายปักดอกไม้ใบไม้เล็กๆ ประกอบขึ้นเป็นรูปตัว P อย่างน่ารัก

ตัว P คงย่อมาจาก 'พัต' ลินะ...ปรเมศวร์ใช้นิ้วลูบบนลายปักนั้น สังเกตเห็นว่ามันไม่ได้สวยสมบูรณ์แบบนัก ลายปักยังโย้ๆ เย้ๆ คงเพิ่งหัดปัก

ตกลงดี...คิดแล้วก็ยิ้มออกมาอย่างเปลอไพล ดวงตาพราวระยับโดยไม่รู้ตัว

เขาใช้นิ้วโป้งกับนิ้วชี้จับปลายผ้าทั้งสองข้างส่องก็รู้สึกขำใจกับรอยเปื้อนซอกโกแลตเล็กๆ นั้น จึงเดินเข้าห้องน้ำไปที่อ่างล้างหน้า ซักด้วยสบู่เหลวโดยขี้เบาๆ ไม่นานก็ล้างออก แล้วตากไว้กับราวพาดผ้าที่ผนัง ผ้าผืนบางๆ ผึ่งลมไว้ไม่กี่ชั่วโมงก็แห้ง เพราะอยู่ใกล้หน้าต่างบานเล็กที่ระบายอากาศ

ปรเมศวร์เดินกลับออกมาด้วยสีหน้าผ่อนคลาย แล้วกลับขึ้นไปนอนบนเตียงกว้างตามเดิม ปิดไฟจะนอนก็นอนไม่หลับตามที่ตั้งใจไว้ ภาพหญิงสาวตัวเล็กๆ ผอมยาว ไร้ผมหน้าม้า ตาโตแวววๆ เหมือนลูกแมว กลับแจ่มชัดในความทรงจำ เขาแทบจะได้ยินเสียงเมื่อยๆ อยู่ข้างหูด้วยซ้ำ

ท่าที่นอนๆ แต่เวลาไม่พอใจที่ได้ยินเขาพูดผิดหูขึ้นมา ก็เหมือน

จะตาวาวัวพร้อมจะได้กลับอย่างไม่เกรงกลัวทันที

ถ้าไม่ถึงบ้านเธอก่อน เขาอาจจะได้เห็นคนตัวเล็กซี่โมโหก็ได้ เวลาโกรธแล้วตอบโต้จะเป็นอย่างไรนะ เขาซัดอยากเห็นเสียแล้วสิ แมวน้อยจะมีเขี้ยวเล็บอะไรเจ็บแสบขนาดไหน

หรือบางทีอาจขย้ำเขาด้วยเขี้ยวคมเล็กๆ เมื่อยามจวนตัว...

“หึๆ” ประมุขวัยมกริมที่เดียวเมื่อคิดว่าอาจถูกอีกฝ่ายฝังเขี้ยวลงบนต้นคอ หากไปเหย้าแมวน้อยให้โกรธ

“แม่ครับ ช่วยด้วย แม่ ผมเจ็บ ไช้ครับ อย่าทำผมเลย ผมเจ็บ ผมจะไม่ต่อสู้ไม่ชน ผม...ฮือๆ”

เด็กชายปารมีร้องไห้สะอึกสะอื้นด้วยความเจ็บปวด เขาผลอทำแก้วน้าล้มลง ด้วยกลัวว่ามันจะกลิ้งตกโต๊ะลงไปแตก เขาเลยรีบตะปบแก้วเอาไว้ แต่แทนที่จะคว้าไว้ได้ เหตุการณ์กลับยิ่งเลวร้ายกว่าเดิม เมื่อแก้วล้มลงพร้อมกับที่มีोन้อยบิดโดนด้วยแกงกะทิหมูใส่ผักคว่ำไปด้วย มันไหลลงบนโต๊ะและโดนเสื้อผ้าสามีใหม่ของเขาที่นั่งตรงข้ามเปรอะเต็มไปหมด

‘เสื่อกู ใ้ปลา มึง!’

หลังจากนั้นเขาก็ถูกชายหนุ่มที่อายุน้อยกว่าแม่หลายปีตบอย่างแรงจนร่วงตกเก้าอี้ ถลาลงไปนอนเค้กับพื้น กำลังงงๆ กับแรงกระทบที่ถูกมือใหญ่ฟาดเผียะกึ่งกนุกึ่งแก้ม ได้ยินเสียงลั่นเบรียะในหู แก้มซาร้อน สมองมึนเบลอ เขาและแขนที่ลงถึงพื้นก่อนมีรอยแตกจนรู้สึกแสบ

‘ไอ้เด็กเหี้ย มึงทำอะไรของมึงเนี่ย มึงทำเสื่อกูเปื้อนหมดเลยเห็นมั๊ย ใ้จัญไร’

‘วี ปลา มันไม่ได้ตั้งใจ’ แทนที่ปรารถนาจะถูกขึ้นมาดูลูกชาย แต่กลับรีบไปดูเสื้อผ้าของตัวหนุ่ม พลังหันมาด่าเด็กชายอย่างไร

‘ไอ้ปลา แกนี่มันโง่จริงๆ ทั้งโง่ทั้งเซ่อ อ้อย มึงนี่มันน่ารำคาญจริง พ่อมึงก็ฉลาดก๊ากวะ เอามึงมาให้กู สารเลวจริงๆ’ ว่าพลางก็หันไปหาผ้ามาเช็ดให้ผิวรักอย่างพะเน้าพะนอ ไม่แม้แต่จะมาสนใจว่าลูกชายเป็นอย่างไรบ้าง

เด็กชายปลาถูกขึ้นมานั่ง แผลเก่ายังไม่ทันหาย แผลใหม่บนเข่าและศอกก็มาใหม่ รอยฟกซ้ำทั้งเก่าและใหม่ปะปนกันหลายจุด เมื่อเจ็บ เด็กที่ผิวเนื้ออ่อนก็ร้องไห้ออกมา ยิ่งร้องให้เสียงดัง ผิวใหม่แม่อก็ปรีเข้ามาตะเช้าจนเขาดวงอ จุกจนร้องไม่ออก

หูข้างที่ไม่โดนตบได้ยินเสียงชายใจร้ายด่าทอเขาเสียงดัง เหมือนว่านายวีระจะเข้ามาตะเช้า แต่แม่ที่ยืนตัวลั่นหน้าซีดรีบร้องห้ามออกมา พร้อมกับดึงตัวชายหนุ่มเอาไว้

แม่ช่วยเขาแล้ว แม่ปกป้องเขา...

เด็กน้อยยิ้มออกมาเมื่อลืมตาขึ้นมอง ตอนนั้นเขาทั้งเจ็บปวดและระบมไปหมด

‘อย่าว่า...อย่าทำมันเลย เดี่ยวมันตายขึ้นมาหรอก’

แต่...เหมือนว่าแม่จะไม่ได้ช่วยเขา แม่เพียงเป็นห่วงว่าผู้ชายใจร้ายที่เป็นพ่อแม่จะถูกตำรวจจับ

แม่ไม่ได้ปกป้องเขา...แม่ไม่เคยปกป้องเขาเลยด้วยซ้ำ

ไหนใครบอกว่าคนที่รักเราที่สุดก็คือพ่อแม่ แล้วแม่ที่กอดผู้ชายที่ทำร้ายลูกตัวเองคนนี้จะ...

เด็กชายปลาร้องไห้ออกมาอย่างสิ้นหวัง แต่ตอนนี้เขาเจ็บเหลือเกิน ไม่มีใครช่วยเขาได้

เขาไม่มีใครเลย เขากำลังจะตายใช่ไหม...ถ้าเขาตายไป คงมีแต่คนดีใจ ตัวภรรยาที่ไม่มีประโยชน์กับใคร ตัวภรรยาที่น่ารังเกียจ คนที่ไม่มีใครต้องการอย่างเขาไม่น่าเกิดมาเลย

เขาเหนื่อยล้าและเจ็บจนทนไม่ไหวแล้ว เขาไม่อยากจะลืมตาขึ้น

มาบนโลกใบนี้อีก ทำไมโลกใบนี้โหดร้ายกับเขานัก ทำไม...

เขาไม่ต้องการคำตอบแล้ว เขาอยากพัก...พอแล้วกับโลกใบนี้
เด็กชายปลาลับตาพร้อมกับความมืดที่เข้าครอบงำ สติหลุด
ลอยไปกับความบอบซ้ำทั้งร่างกายและจิตใจ

“แม่...” เสียงทุ้มแหบต่ำเปล่งออกมาอย่างยากเย็น พร้อมกับที่
เขาลืมตาขึ้นมาท่ามกลางความมืด แสงที่สาดเข้ามาทางหน้าต่างใน
คืนเดือนหงายทำให้มองเห็นข้าวของภายในห้องได้เลือนรางเมื่อมีน้ำตา
ไหลอาบใบหน้า ชายหนุ่มกวาดตามองไปรอบๆ พลังถอนหายใจออก
มา

ปรเมศวร์ลุกขึ้นนั่งบนเตียงกว้าง เกลี่ยน้ำตาของเด็กชายออก
จากแก้มเบาๆ ความหดหู่และเศร้าเกาะกินจนหน่วง หนาวเหน็บเข้าไป
ถึงหัวใจ ความฝันเมื่อครู่ช่างแจ่มชัดกว่าครั้งไหนๆ เขาไม่ได้ฝันถึงวัย
เด็กมานานมากแล้ว และในความฝันนั้นล้วนเป็นความทรงจำเก่าก่อน
ที่เคยเกิดขึ้นจริง

มันติดอยู่ในความทรงจำในวัยเด็กที่ไม่เคยลบเลือนไปจากใจได้
เลย

ชายหนุ่มลุกจากเตียงไปยืนกอดดอกริมหน้าต่างบานยาว ทอด
สายตามองลงไปยังสวนสวยที่ตามไฟเอาไว้

เกิดอะไรขึ้นกับเขา ทำไมจึงฝันถึงเรื่องราวในวัยเด็กขึ้นมา เป็น
เพราะเขามาอยู่เมืองไทยและรู้อยู่แก่ใจว่า คนที่ทำร้ายจิตใจอยู่ไม่ไกล
จากอิทธิพลของเขาคงยื่นมือไปจัดการเมื่อไรก็ได้

ปรเมศวร์ให้คนตามสืบว่าผู้หญิงใจร้ายคนนั้นอยู่ที่ไหน และ
ผู้ชายคนนั้นที่เคยทำร้ายเขาอย่างแสนสาหัสเป็นอย่างไร ตอนนี้อยู่
อยู่ในมือของเขาหมดแล้ว เวรกรรมได้ตามสนองของผู้หญิงคนนั้นอยู่ไม่
น้อยเลย

ผู้หญิงคนนั้นทั้งแก่และทรุดโทรมลงมาก ในขณะที่มันคนนั้นเข้า

สู่วัยกลางคนและไม่ได้ซื้อสัตย์กับเจ้าหล่อน แต่ผู้หญิงคนนั้นก็ยังทนอยู่กับมันและหาเงินมาปรนเปรอมันอย่างเสมอต้นเสมอปลาย

ส่วนชายผู้ได้ชื่อว่าเป็นพ่อของเขาซึ่งก็อายุมากตามวัย แต่ดูภูมิฐานขึ้น และอยู่กับครอบครัวใหม่อย่างมีความสุข คงลืมไปแล้วว่ายังมีลูกชายอยู่อีกคน หนึ่ง

ปรเมศวร์เหยียดยิ้มมุมปาก เยาะเย้ยให้เห็นแก่ตัวของมนุษย์ผู้ได้ชื่อว่าเป็นพ่อแม่...